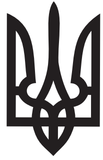
СУБОТА, 18 ЧЕРВНЯ 2005 РОКУ. ■ № 102 (3612)

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

ЩО В «ДАВОСІ» ВДАЛОСЯ?

Зліва направо: комісар з економіки та фінансів Єврокомісії Хоакін Алмунья, Президент Польщі Олександр Квасьневський, Президент Грузії Михайло Саакашвілі, Президент України Віктор Ющенко, Президент Азербайджану Ільхам Алієв, Президент Естонської Республіки Арнольд Рюйтель і Президент Республіки Молдова Володимир Воронін.

Фото Миколи ЛАЗАРЕНКА (прес-служба Президента України).

Учасники міжнародного інвестиційного форуму, котрий завершився вчора в Києві, підготують для керівництва України рекомендації з поліпшення інвестиційного клімату в країні. Про це заявив управляючий директор Всесвітнього економічного форуму Петер Торріл.

За словами Торріла, метою київської зустрічі було створення атмосфери взаємодовіри і взаєморозуміння, щоб представники міжнародного і вітчизняного бізнесу змогли разом з урядом України визначити шляхи проведення реформ у країні. «План дій, сформульований під час нашої дводенної зустрічі, міститиме рекомендації Президенту України Вікторові Ющенко стосовно того, як поліпшити діловий клімат і підвищити добробут народу», — пояснив управляючий директор.

(Закінчення на 5-й стор.)

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Зацікавлять... житлом

Ранкове й денне засідання 17 червня

Під час ранкової «розминки» народні депутати загострювали увагу на економічних, екологічних та соціальних проблемах. І, як завжди, говорили про парламентаріїв-сумісників. Іван Заєць оприлюднив заяву фракції УНП про посилення техногологічного впливу на прибережні території, внаслідок чого руйнуються береги Дніпра та Азовського моря. Лілія Григорович («Наша Україна») звернулася до всіх державних інституцій та громадян популяризувати українську мову, якою, приміром столичні випускники, майже не спілкуються.

(Закінчення на 2-й стор.).

Завтра — День медичного працівника

Привітання Голови Верховної Ради України Володимира Литвина

Медичним працівникам України

Щиро вітаю послідовників Гіппократа — лікарів, фельдшерів і медсестер, усіх, хто трудиться у сфері охорони здоров'я, з професійним святом — Днем медичного працівника.

Низький уклін людям у білих халатах, які присвятили своє життя найгуманнішій справі — охороні здоров'я наших громадян, зціленню їх від недуг.

Сьогодні медична галузь завдяки вашому професіоналізмові, неймовірним зусиллям, особистій відповідальності та громадянському сумлінню забезпечує надання населенню лікувально-профілактичної допомоги та послуг, поєднуючи досягнення медичної науки з щирою турботою і вболіванням за здоров'я кожного свого пацієнта. Чимало загальнонаціональних та місцевих центрів кваліфікованої медичної допомоги заслужено користуються високим суспільним авторитетом, викликають довіру і дають надію сотням тисяч людей.

(Закінчення на 4-й стор.).

«Серцеві» справи столиці

Мешканці столиці і області незабаром матимуть суперсучасний Центр серця. На вулиці Братиславській поблизу лікарні швидкої допомоги розпочато будівництво цього лікувального закладу.

Як розповів «Голосу України» начальник головного управління охорони здоров'я міста Києва Роман Макомела, проблема назріла вже давно. За захворюванням і смертністю серцево-судинні хвороби стоять на першому місці. Кожна п'ята людина в Україні страждає на гіпертонію. А це — причина всіх серцевих недуг. Додав проблем і Чорнобиль. В Україні дедалі більше малюків народжується з вадами серця.

(Закінчення на 4-й стор.).

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Керченську протоку не поділено

Україна і Росія не домовилися у питанні визначення кордону в Керченській протоці. Про це заявив посол з особливих доручень МЗС Росії Ігор Савольський. Українська сторона, як і раніше, наполягає, що орієнтиром повинен бути адміністративний кордон часів СРСР, а російська сторона не має доказів існування такого кордону.

Передбачається, що наступний раунд переговорів відбудеться не пізніше початку вересня.

Більшість українців за вступ до ЄС

Більш як дві третини громадян України, опитаних Інститутом соціальної і політичної психології Академії педагогічних наук, готові підтримати на референдумі вступ країни до Європейського союзу. За словами директора інституту Миколи Слюсаревського, в разі проведення такого референдуму за вступ проголосували б 69,3%, проти — 30,7%. Цікаво, що півтора року тому кількість прихильників ЄС була більша: в листопаді 2003 року серед тих, хто взяв би участь у референдумі, за вступ до Євросоюзу проголосували б 74,8%, проти — 25,2%.

Зелене — благословенне

Завтра — Зелена неділя

Суть Зелених свят проста і прекрасна: цвіте жито, й сила цього цвіту така велика, що навіть мерці оживають і йдуть додому. Ото для них і клечення, щоб було де сховатися. Клечання готуйте сьогодні звечора, бо саме сьогодні, в Клечальну суботу, за давнім звичаєм, поминають тих, хто пропав безвісти. Таких в Україні завжди було багато. Отож сьогодні предки вже стоять за порогом, відомі й невідомі. А завтра — Свята Трійця, й церкви будуть заклечані. І людей прийде багато, одні — як завжди, інші — бо так модно. Як пишуть в сучасних оголошеннях, «після служби Божої — фуршет». Цим не захоплюйтесь, бо з клечальної зелені на вас уважно дивляться предки, близькі й далекі...

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Комісар Європейського союзу з економіки і фінансових питань Хоакін Алмунья вважає за можливе в 2008 році укласти з Україною угоду про асоційоване членство в ЄС

ПОЛІТИКА

СУБОТА, 18 ЧЕРВНЯ 2005 ▪ № 112 (3612)

Вдова загиблого журналіста Ігоря Александрова Людмила АЛЕКСАНДРОВА: «Влада повинна покарати тих, хто не називає імена справжніх замовників і організаторів убивства журналіста»

Лідер Соцпартії Олександр МОРОЗ: «Рівень очікувань громадян від нинішньої влади надзвичайно високий, а вони виконуються не за один день. Тому владі сьогодні дуже складно працювати»

■ У НОМЕР

Не для кількох сімей, а для кожного

Голова Верховної Ради України Володимир Литвин та Прем'єр-міністр України Юлія Тимошенко у присутності Президента України Віктора Ющенка підписали в Маріїнському палаці меморандум про гарантії прав власності та забезпечення законності при їх реалізації.

При підписанні меморандуму були присутні лідери всіх депутатських фракцій і груп, окрім комуністів, соціалістів, СДПУ(о) та «Регіонів України». Коментуючи цю подію, В. Литвин заявив, що меморандум підтверджує «непорушність фундаментального права на майно не для певної групи людей чи декількох «сімей» в Україні, а для кожного громадянина України». Таким кроком влада, за висловом глави парламенту, підтверджує цивілізованість підходів до процесів приватизації. «Це потужний сигнал для іноземних інвесторів, які виявляють зацікавленість до роботи в Україні», — сказав В. Литвин.

Меморандум про гарантії прав власності та забезпечення законності під час їх реалізації

Виходячи з того, що обов'язком Української держави є утвердження конституційних прав і свобод людини, забезпечення гідних соціальних стандартів її життя, а реалізація цих засад невіддільна від створення ефективної конкурентоспроможної економіки, усвідомлюючи, що об'єкти права власності Українського народу є спільним надбанням усіх його поколінь, визнаючи приватну власність як один із ключових елементів формування та розвитку сучасної ринкової економіки, гарантуючи і забезпечуючи непорушність права власності, набутого на законних підставах, враховуючи суспільний протест проти порушень у процесі приватизації, виконуючи волю Українського народу до відновлення справедливості і законності, Верховна Рада України і Кабінет Міністрів України на підтримку ініціативи Президента України заявляють цим Меморандумом про свою спільну готовність:

— забезпечувати повсюдну, безумовну і таку, що ґрунтується на законі, реалізацію права власності людьми, які створювали національне багатство і можуть розпоряджатися належною їм часткою — починаючи від прав на земельні і майнові паї та житло, і досягнення на цій основі високого рівня життя;

— діяти у питаннях приватизації виключно в межах Конституції і законів України;

— гарантувати права власника і стабільність режиму власності, що є запорукою динамічного розвитку економіки і формування громадянського суспільства;

— підвищувати ефективність роботи державних інституцій у сфері приватизації, формуванні та підтриманні сприятливого інвестиційного клімату в країні;

— створити умови для відновлення прав власності виключно в межах Конституції і законів України та за рішенням суду в разі встановлення порушень закону в процесі приватизації;

— сприяти розв'язанню спорів щодо прав власності, у тому числі шляхом укладання мирових угод;

— забезпечити дійовий контроль за процесом приватизації, здійснювати цей процес ефективно, прозоро і виключно на конкурентних засадах з дотриманням прав та законних інтересів як інвесторів, так і суспільства.

Цей Меморандум підписано 16 червня 2005 року в присутності Президента України.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

Прем'єр-Міністр України Юлія ТИМОШЕНКО.

Необхідна передумова — формування правової держави

Учора Голова Верховної Ради України Володимир Литвин зустрівся з Президентом Естонської Республіки Арнольдом Рюйтелем. Під час зустрічі обговорювалися деякі аспекти внутрішньополітичної ситуації обох країн у період підготовки до виборів. Як відомо, в Естонії наближаються вибори до органів місцевого самоврядування, в Україні — до Верховної Ради та місцевих органів влади. Сторони обмінялися також думками щодо можливостей оптимізації виборчих механізмів.

У свою чергу глава Естонської Республіки зазначив, що для «реального розвитку суспільства в перехідний період необхідною передумовою є формування правової держави», підкреслив велике значення діяльності законодавчих органів і дав високу оцінку рівню взаємовідносин між парламентами України та Естонії.

В. Литвин поінформував також Президента Естонської Республіки про підписаний нещодавно меморандум між парламентом і урядом про гарантії прав власності та забезпечення законності при їх реалізації. Глава парламенту оцінив цей документ як «політичну декларацію про цивілізовані наміри влади у вирішенні питання власності». Водночас Голова ВР подякував А. Рюйтелю за увагу до українського парламенту.

Вл. інф.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Гроші треба вміти рахувати і берегти

З наступного року Рахункова палата України матиме право контролювати не лише видатки, а й доходи державного бюджету. Про це повідомив Голова Верховної Ради України Володимир Литвин під час учорашньої зустрічі з президентом Державного аудиторського офісу Угорської Республіки Арпадом Ковачем. Вони обговорили напрями роботи Рахункової палати України і Державного аудиторського офісу Угорщини, в тому числі їх парламентську складову.

В Україні і Угорщини добрі відносини на всіх політичних рівнях, зокрема й парламентському, зазначив Голова ВР і додав, що для України цікавий досвід роботи ДАОУ. А. Ковач наголосив, що співпраця очолюваного ним відомства з українськими колегами є плідною, і відзначив високий рівень кваліфікації співробітників Рахункової палати України. Іноземний гість нагадав: Україна й Угорщина підписали угоди про спільні дії щодо подолання наслідків можливих повеней. До речі, РПУ і ДАОУ провели спільний аудит використання коштів, які було виділено на вказані цілі, й підписали відповідний звіт. Голова Рахункової палати Валентин Симоненко поінформував, що звіт буде направлено до Кабінету Міністрів і всім зацікавленим відомствам.

Володимир Литвин зазначив, що для України важливі дослідження нагальних проблем, які є в екологічній сфері, й додав: «Подекуди нам бракує розпорядливості у використанні коштів».

■ ПАРЛАМЕНТСЬКА ХРОНІКА

Зацікавлять... житлом

Ранкове й денне засідання 17 червня

(Початок на 1-й стор.).

Ігор Шурма (СДПУ(о) закликав главу держави проявити політичну волю і звільнити депутатів-сумісників.

Народні депутати досить бурхливо обговорили і внесену на прохання Валерії Заклунної-Мироненко до порядку денного постанову про заходи зі святкування 80-ї річниці Національного академічного театру російської драми ім. Лесі Українки. Зрештою парламентарії вирішили рекомендувати Президентові України вжити необхідних заходів для припинення втручання правоохоронних і посадових осіб виконавчої влади в діяльність колективу.

Законопроект «Про комплексну реконструкцію кварталів (мікрорайонів) застарілого житлового фонду» представив голова Державного комітету з питань житлово-комунального господарства Олексій Кучеренко. В документі визначено коло повноважень органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування під час реконструкції або заміни житлового фонду. Фінансування реконструкції здійснюватиметься з коштів державного та місцевого бюджетів, коштів інвесторів та інших. Доповідач підкреслив, що інвестора-забудовника реконструкції визначатимуть на конкурсній основі. Що отримає власник старого житла? Гарантовано — нову квартиру, на 50 відсотків більшу за свою. Якщо він захоче ще приміщення більшої площі, то сплачуватиме додатково. За словами голови держкомітету, стартові житлові будинки розміщуватимуться в межах кварталів (районів), що реконструюються, або на вільних земельних ділянках у межах населеного пункту. Якщо понад 50 відсотків власників житлових приміщень будинку погодяться на відселення, до інших власників можуть бути застосовані примусові заходи з відчуження майна. За суспільної потреби.

Депутати зрештою прислухалися до висновків Комітету з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства і зв'язку, думку якого оприлюднив Володимир Пустовойтенко, і 230 голосами прийняли документ за основу.

На початку ранкового засідання Голова Верховної Ради України Володимир Литвин від імені депутатського корпусу привітав з днем народження народного обранця Володимира Пака.

Потім ВР у першому читанні прийняла зміни до Закону України «Про автомобільний транспорт».

Наталя ЯРЕМЕНКО.

Депутати зможуть стажуватися. За кордоном

Наше інтенсивне спілкування свідчить про продуктивну співпрацю, зазначив Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк під час учорашньої зустрічі з директором програми сприяння парламенту України Чарльзом Вайзом. Перший заступник повідомив, що порушувані нещодавно питання успішно розв'язуються, тож Україна готова й надалі брати участь у проектах. Нагадаємо, що за програмою стажування помічників було підготовлено 600 фахівців. Ч. Вайз запевнив, що програма намагатиметься зберегти цьогорічне фінансування на наступний рік. Він запросив Адама Мартинюка взяти участь у найближчій церемонії вручення сертифікатів учасникам програми. Водночас, як повідомив іноземний гість, програма сприятиме стажуванню за кордоном і народних депутатів.

Вл. інф.

Кредит аеропортові

Вечірнє засідання 16 червня

Повторно розглянувши з пропозиціями Президента України, парламент відправив на доопрацювання проект Кодексу адміністративного судочинства.

А з зауваженнями глави держави до Господарського кодексу депутати погодилися. Президент, зокрема, заперечував проти пропозиції заборонити делегування органами управління державних підприємств повноважень щодо управління корпоративними правами.

На пропозицію Кабінету Міністрів парламент ратифікував Угоду між урядами України та Японії про надання Японським банком міжнародного співробітництва кредиту на суму 19 мільярдів 92 мільйони єн для фінансування проекту розвитку державного міжнародного аеропорту «Бориспіль». Кредит надається на 7 років із можливістю продовження. А японські компанії, які братимуть участь у реалізації проекту розвитку аеропорту «Бориспіль» в рамках кредиту, звільнятимуться від сплати податків і мита.

У цілому також схвалено зміни до закону «Про громадянство України», які уточнюють окремі процедури, пов'язані з набуттям українського громадянства, зміни до деяких законів щодо додаткових гарантій захисту фінансових інтересів держави.

Головуючий Перший заступник Голови Верховної Ради Адам Мартинюк повідомив про чергові міжфракційні міграції народних депутатів: Борис Райков вийшов із групи «Демократичні ініціативи» і ввійшов до фракції Народної партії.

Юліана ШЕВЧУК.

Сигнали світові та одне одному

■ **ПІДСУМОК ТИЖНЯ**

Тиждень, що минає, пройшов під знаком дальноприцільних стратегічних рішень. Київський «міні-Давос» — економічний форум з участю Президента України, підписання меморандуму між двома гілками влади про гарантії прав власності, президентський указ про участь України в ЄЕП та багато інших подій — поживний грунт для політичних прогнозів.

Про ідею підписати меморандум між Президентом, парламентом і урядом на тему приватизації Віктор Ющенко офіційно заявив у середу. На погоджувальній раді того ж дня лідери депутатських фракцій і груп жодного одностайного рішення не дійшли. А вже надвечір наступного дня в урочистій атмосфері Маріїнського палацу з келихами шампанського в руках троє перших осіб держави у присутності парламентаріїв та урядовців усміхалися перед телекамерами з почуттям виконаного обов'язку. Щоправда, комуністи, соціалісти, регіонали та есдеки цей захід свідомо проігнорували, називаючи його черговим політичним шоу, а підписаний документ — декларацією, яка ні до чого не зобов'язує.

З другого боку, урочиста церемонія у Маріїнському палаці продемонструвала не лише «зелене світло» потенційним інвесторам, котрі можуть вкладати свої кошти в українську економіку (саме така офіційна версія потреби в меморандумі), а й взаємні сигнали трьох потенційних кандидатів на майбутніх парламентських перегонах. За останні два місяці це була друга (після Тарасової гори) спільна поява перед телекамерами Президента, глави парламенту та прем'єра, котрі вже не раз заявляли про можливість йти на вибори у спільному блоці. Але остаточної відповіді ще не дали.

Для новітньої опозиції цей тиждень виявився не вельми плідним. Спочатку об'єднані есдеки вкотре намагалися заблокувати парламентську трибуну, вимагаючи негайно розглянути й ухвалити створений ними ж законопроект — зміни до Кримінального процесуального кодексу, який дозволяє звільняти з-під варти під поруку не менш як 150 парламентаріїв. Але жодних шансів на ухвалення навіть у першому читанні цей законопроект не мав. Бо, за висловом одного з депутатів під час обговорення у ВР, фактично наділяє народних обранців суддівськими повноваженнями, надаючи їм право самотужки вирішувати, хто правий, а хто винний. З таким само успіхом депутати зможуть «визволити» з-за грат будь-якого вбивцю чи маніяка... Навіщо тоді суди, закони і, зрештою, Конституція?

І наостанок знову про вибори і виборчий закон, який одні хочуть кардинально перекроїти, інші — врегулювати суто технічні моменти, щоб унеможливити фальсифікацію: складання списків виборців, голосування за відкріпними посвідченнями, вдома тощо. У середу погоджувальна рада вирішила під час доопрацювання виборчого закону не зачіпати його політичний бік — насамперед виборчу систему та прохідний бар'єр для партій. І доручила з більш як десяти альтернативних законопроектів створити один узгоджений документ, який, можливо, винесуть на розсуд сесійної зали вже наступного тижня. Для доопрацювання виборчого закону в парламенті діє ще й тимчасова спеціальна комісія. Однак, за словами її співголови Олександра Мороза, депутати з однієї фракції вперто ігнорують засідання ТСК. І хоча Олександр Олександрович не хотів називати, з якої саме, здогадатися дуже просто. А тим часом інші депутати на тій же погоджувальній раді заявили, нібито держадміністрації в регіонах вже отримали вказівки, скільки голосів яка партія має набрати.

Олександра КУЧЕРЯВА.

ЗАЯВА

Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин у зв'язку з Міжнародним днем біженця

54 роки тому Генеральна Асамблея ООН прийняла Конвенцію про статус біженців, визнавши існування окремої категорії людей, що потребують особливого міжнародного захисту, — біженців. А 4 грудня 2000 року Генеральна Асамблея ООН проголосила 20 червня Міжнародним днем біженця.

На жаль, події, які відбулися за останні півстоліття, підтвердили необхідність концентрації міжнародних зусиль для вирішення проблем біженців. Війни, зміни політичних режимів та державних формувань, локальні конфлікти на міжнаціональному та міжрелігійному грунтах, економічні негаразди в різних частинах світу призвели до зростання кількості осіб, що шукають притулку. Проблема біженців стала невід'ємною частиною сучасної глобальної політики. Слово «біженець» вкоренилося у свідомості мільйонів людей, ставши синонімом страждань, незахищеності, попрання основних людських цінностей.

Не обминуло це явище й Україну. З розпадом колишнього Радянського Союзу загострилися десятиліттями існуючі проблеми, породжені тоталітарним режимом. Локальні конфлікти та збройні протистояння буквально зірвали з місць сотні тисяч громадян колишніх республік РРФСР. Придністров'я, Грузія, Чечня, Азербайджан, Вірменія, Ірак, Афганістан, Палестина, країни Центральної Африки — ось далеко не повний перелік держав, з яких до нас прибували біженці в пошуках притулку. І Україна їх прийняла, прийняла гостинно, попри те, що і для її громадян це були непрості часи політичного та економічного становлення молодої держави.

Через своє геополітичне становище та сусідство з високорозвиненими країнами Європи Україна стала привабливою не тільки для шукачів притулку, а й економічних мігрантів зі Сходу, котрі залишали свої країни в пошуках кращого життя.

Ставши на шлях європейської інтеграції та орієнтуючися на загальносвітові цінності у сфері захисту прав людини, наша держава доклала значних зусиль для створення дійового механізму захисту прав біженців. Ще у 1993 році було прийнято Закон України «Про біженців», який поклав основу для подальшого розвитку національного законодавства у цій сфері. 2001 року Україна ратифікувала Конвенцію ООН про статус біженців 1951 року, чим на міжнародному рівні підтвердила своє прагнення захищати права біженців та створити їм гідні умови для проживання в нашій державі.

У 2005 році, коли вся світова спільнота відзначає цю подію, можна з упевненістю констатувати, що в нашій державі успішно завершується формування законодавства у сфері захисту прав біженців. І це законодавство в цілому відповідає найсуворішим вимогам міжнародного права та зобов'язань держави у цій сфері. Події, що відбулися під час виборів Президента України В. Ющенка, засвідчили, що український народ хоче жити в демократичній, європейській державі, де поважають права як своїх громадян, так і іноземців.

Цього дня ми висловлюємо особливі сподівання, що зусилля України, зусилля всіх гілок влади, неурядових організацій громадськості породять упевненість усіх категорій мігрантів у тому, що їх права захищені і вони перебувають у справді європейській державі — Україні.

Геннадій УДОВЕНКО, голова комітету.

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

У столиці пройшов Форум молоді Києва.

Рятувальне коло для майбутнього

Певна, ні в кого немає сумнівів, що без турботи про дітей, про їх фізичний та розумовий розвиток, духовність, моральність, країна не має майбутнього.

Як керівник Всеукраїнського союзу жінок-трудівниць «За майбутнє дітей України», голова Комітету Верховної Ради України з питань молодіжної політики, фізичної культури, спорту і туризму, як комуніст не можу не зауважити, що сьогодні в Україні права дитини потребують більш ефективного і дієвого захисту і негайного вирішення цього на найвищому державному рівні.

Серед першочергових проблем — ганебне явище торгівлі дітьми. Вражає той факт, що за вивісками різноманітних благодійних організацій, закордонних релігійних сект ховаються спритні ділки, яких дивовижним чином допускають у нас до найціннішого — до душ і життя наших дітей, і вони безкарно, на свій розсуд на ринках сатани розпродують наш генетичний фонд.

З кожним роком зростає дитяча злочинність. Цьому сприяє і діяльність наших телеканалів, які наповнюють ефір насиллям та розпустою.

Ось де поле діяльності для силових структур. Ось що повинно передусім турбувати гуманітарного віце-прем'єра.

Нами, дорослими, не розв'язано проблему доступності медичних послуг, особливо, для сільських дітей. Лише 35 відсотків їх перебувають на обліку в лікувально-профілактичних закладах.

Уже десятиріччя ми говоримо про від'ємну динаміку населення України, але що практично робимо для підвищення народжуваності? Не вирішено питання оснащення лікувальних та родопомічних закладів. І хоча підвищення допомоги при народженні дитини — це важливий крок, зроблений владою під тиском опозиції, насамперед комуністів, але ці гроші швидко закінчаться, а як можна прогодувати дитину на допомогу з догляду за нею в розмірі 50 чи 100 гривень.

І замість того, щоб законодавчо врегулювати ці проблеми, державні мужі багато часу витрачають на обговорення питання: завозити чи не завозити «ніжки Буша», іншу сумнівної якості продукцію для наших дітей, розводяться про міфічні робочі місця, які начебто з'являться завдяки давальницькій сировині тощо. І вся ця локшина на вуха наших громадян розвішується в урядових будинках, в сесійній залі Верховної Ради України, з екранів телебачення.

Схаменімося!

Все це від лукавого заради особистої користі тих, хто так запопадливо лобіює ці питання. Всі ми розуміємо, заради чого це діється.

Фракція КПУ вимагає від уряду вирішити питання про належну організацію харчування дітей. Скасувати рішення про скорочення переліку ліків, які видають безкоштовно за рецептами дітям.

Ми підтримуємо вимогу профспілок про неприпустимість значного скорочення асигнувань на оздоровлення дітей з джерел Фонду соціального страхування. Вважаємо також необхідним визначити Міністерство України у справах молоді та спорту як центральний орган виконавчої влади, відповідальний за оздоровлення та відпочинок дітей, що дасть змогу зосередити в ньому і всі фінансові кошти, й організованіше, на більш високому рівні проводити оздоровчі кампанії.

Тривожить і те, що лише 50 відсотків дітей охоплені дошкільними закладами.

Порушуються норми Конституції і стосовно обов'язковості набуття загальної середньої освіти. Майже 20 відсотків дітей її не отримують у відповідному віці.

То з чим ми йдемо до Європи? Лише з «Гринджолами»?

Гострою залишається проблема безпритульності. Водночас дивує позиція уряду щодо будівництва притулків. Державні кошти повинні спрямовуватися на превентивні заходи, які запобігали б цьому ганебному явищу.

Ми пропонуємо наступний рік оголосити в Україні Роком спасіння наших дітей і справді їх рятувати — інакше всі ми марно живемо на цьому світі. Необхідно об'єднати зусилля державних органів, громадськості, вчителів, і, головне, матерів заради забезпечення нашим дітям таких умов виховання, які забезпечать майбутнє України.

Захистимо разом наших дітей від розтління, історичної брехні, фальшивих ідеалів і цінностей. Виховаємо їх справжніми громадянами України.

Катерина САМОЙЛИК, голова Комітету Верховної Ради України з питань молодіжної політики, фізичної культури, спорту і туризму.

■ **САМОВРЯДУВАННЯ**

Подолати вето не вдалося

Депутати Кіровоградської міськради не змогли подолати вето міського голови Миколи Чигрина на рішення про відставку виконкому та секретаря міськради.

На засідання сесії, яке мало відбутися в четвер, прийшли всього 27 народних обранців, тоді як для надання рішенню законності необхідно було набрати 34 голоси. Тож сесія закінчилась, не розпочавшись.

А тим часом на центральній площі Кіровограда з ініціативи пропрезидентських партій розпочалося збирання підписів під зверненнями про необхідність відставки міського голови та проти судового свавілля. Під останнім мається на увазі рішення Ленінського місцевого суду Кіровограда про звільнення під заставу у 200 тисяч гривень колишнього голови тервиборчкому № 100 Сергія Хільченка. Прокуратурою області йому пред'явлено звинувачення у причетності до фальсифікації результатів виборів Президента України.

Олег БОНДАР.

Кіровоград.

Глибоко сумуємо з приводу непоправної втрати, якої зазнала вітчизняна культура. На 89-му році пішла з життя народний художник України, академік Академії мистецтв України **Тетяна Нилівна ЯБЛОНСЬКА.**

Висловлюємо щире співчуття рідним та близьким покійної і поділяємо з ними біль втрати.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.
Перший заступник Голови Верховної Ради України Адам МАРТИНЮК.
Керівник Апарату Верховної Ради України Валентин ЗАЙЧУК.

НОВИНИ

СУБОТА, 18 ЧЕРВНЯ 2005 ■ № 112 (3612)

«Необхідно ініціювати через комітети Верховної Ради у закордонних справах і з національної безпеки висилання американського посла з території України за порушення Віденської конвенції і за втручання у внутрішні справи нашої держави», — заявив народний депутат України Володимир СІВКОВИЧ в інтерв'ю газеті «2000».
Так він прокоментував запис розмови Генерального прокурора Святослава Піскуна і Надзвичайного та Повноважного Посла США Джона Хербста, оприлюднений в Інтернеті

■ У НОМЕР

В очікуванні нових зірок

Крим. Сьогодні і завтра в Судаку відбудеться свято спортивного танцю на ймення «Великий шовковий шлях-2005». У ньому беруть участь танцюристи Росії, України, Білорусі, Молдови, Польщі, Румунії, Литви, Латвії, Італії, Естонії, Норвегії, Люксембургу, Ізраїлю, Сербії й Чорногорії, Болгарії, Німеччини...

Вперше туристично-оздоровчий комплекс «Судак» під стінами древньої Генуезької фортеці надав для танцюристів усі зали. 600 пар різного віку після змагань стануть не лише учасниками міжнародних турнірів, а й двох всеукраїнських — чемпіонату країни і розіграшу кубка України.

Віктор ХОМЕНКО.

Вода дорожчає...

Луганська область. Тарифи на воду підвищуються. Тепер питна H_2O для споживачів коштуватиме 0,95 коп. за кубометр, а для місцевих водоканалів Свердловська, Алчевська і Лисичанська — 0,75 коп. До слова, чинні тарифи для населення не переглядали з 2000 року й у середньому по області відшкодовують 38,5 відсотка витрат на водопостачання.

Алла АНТИПОВА.

... і забруднюється

На Вінниччині воду за графіком почали отримувати мешканці семи райцентрів. Погодинна подача води у будинки, за словами заступника головного санітарного лікаря області Анатолія Борисенка, одразу позначилася на погіршенні її якості. Але навіть за таких умов, вода з крана більш безпечна для вживання, ніж кринична. Майже 20 відсотків проб криничної води не відповідали стандартам за бактеріологічними показниками. Тим часом більшість жителів області п'ють воду з криниць, яких на Вінниччині 16 тисяч.

Віктор СКРИПНИК.

Підняв ціну — плати більші штрафи

Хмельницька область. Майже кожна сьома із сотні АЗС області самочинно завищувала ціни. Це встановила місцева державна інспекція контролю за цінами. До порушників, котрі незаконно отримали додаткову виручку, інспектори застосували економічні санкції — їх оштрафовано майже на десять тисяч гривень, вісім осіб притягнули до кримінальної відповідальності.

Ірина КОЗАК.

Проти статусу ветеранів

В Україні більше супротивників (42,7 відсотка), ніж прихильників (33,5 відсотка) ідеї про визнання Української повстанської армії (УПА) воюючою стороною в Другій світовій війні та присвоєння воїнам УПА статусу ветеранів війни. Це результати опитування 1217 респондентів у 370 населених пунктах України, проведеного Інститутом соціальної і політичної психології АПН України.

З'являться вулиці Георгія Гонгадзе і Вадима Гетьмана

Київська міськрада ухвалила рішення перейменувати вулиці Індустріальну та Машинобудівну в Солом'янському районі столиці на відповідно Вадима Гетьмана і Георгія Гонгадзе. Також встановлять іменні меморіальні дошки.

Завтра — День медичного працівника

Медичним працівникам України

(Початок на 1-й стор.).

Віримо, що впровадження сучасних лікувально-діагностичних медичних технологій дедалі відчутніше позначатиметься на стані здоров'я українського народу, на поліпшенні демографічної ситуації в Україні, збереженні генофонду нації.

Охорона здоров'я, передусім охорона материнства й дитинства, плекання підростаючих поколінь — першочерговий пріоритет держави. Українське суспільство чекає на досягнення європейських стандартів життя, у тому числі й у такій важливій сфері, як охорона здоров'я. Висока місія медицини — виступити хранителем фізичного і духовного здоров'я народу, стати мірилом суспільної совісті.

Нехай же медична наука та практика якнайшвидше піднімаються до вершинних світових досягнень — в ім'я людини та процвітання України.

Володимир ЛИТВИН.

«Серцеві» справи столиці

(Початок на 1-й стор.).

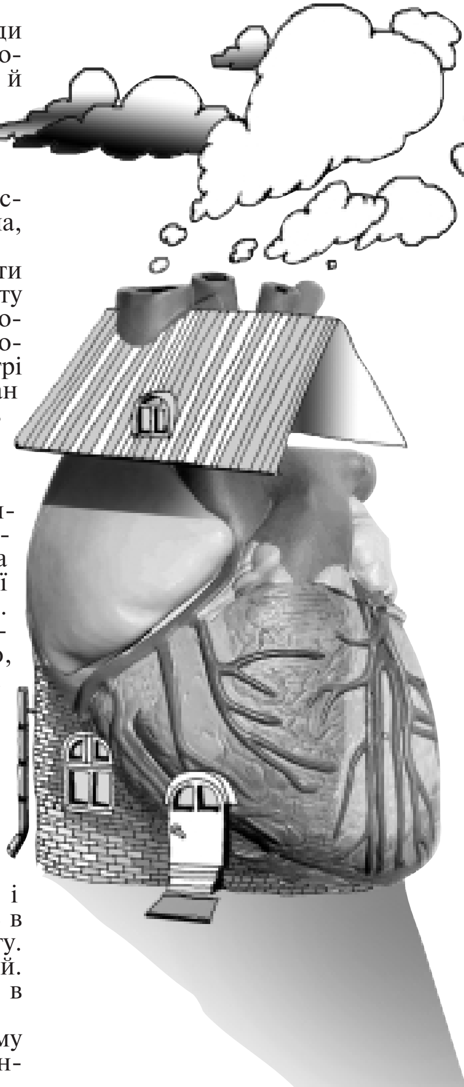
На жаль, лікувальні заклади столиці не в змозі надавати допомогу всім, хто її потребує. Та й технічне оснащення там відстає від європейського. Новий центр буде обладнано найновішими технологіями. Для цього спеціалісти їздили переймати досвід до провідних клінік Берліна, Брюсселя, Мюнхена.

Будуватимуть його на кошти столичної адміністрації. З бюджету столиці вже виділено 108 мільйонів доларів. На запитання, чи зможуть отримати допомогу в центрі мешканці інших регіонів, Роман Миколайович запевнив, що Київ і нині не відмовляв нікому, а в цій установі місць вистачить усім.

Натомість головний лікар Інституту серцево-судинної хірургії ім. Амосова Сергій Сиромаха назвав задум Київської міської адміністрації марнотратством. Адже в Україні налічується понад 15 закладів такого профілю, там працюють висококласні фахівці. І ці кошти було б доцільно спрямувати в уже існуючі. До того, невідомо де брати спеціалістів для нового центру.

В Інституті імені Стражеска, навпаки, назвали це нормальним явищем. Адже це робиться для людей. Київ розбудовується, і наявні лікувальні заклади вже не в змозі надавати потрібну допомогу. Тож, вважають тут, задум гарний. Головне тепер — втілити його в життя.

В Інституті Шалімова, в якому теж працює потужний відділ трансплантації та хірургії серця, на запитання про ставлення до нововутворення, відповіли запитанням: «А під кого його будують?». Як пояснило наше джерело інформації, зараз, коли так складно з грошима на медицину, подібні речі утворюють, так би мовити, напівприватно. Тобто хтось спить і бачить себе директором такого закладу. Ця людина змогла пробити ідею, яку потім видають за народне благо.

Марина КРИВДА.
Мал. Олексія КУСТОВСЬКОГО.

Лікарні нині кращі за готелі

Приємний подарунок отримали лікарі Тернополя напередодні професійного свята: в їхніх медичних закладах відкрито два оновлені відділення.

Перше — відділення нейрохірургії в обласній клінічній лікарні. Друге — неврологічне відділення в обласній психоневрологічній лікарні. У його реконструкції брали участь чимало спонсорів — здебільшого тернопільські підприємства. Палати тут нагадують швидше готельні номери, ніж лікарняний заклад: телевізори, холодильники, модні меблі, гарний дизайн. Придбано сучасне цифрове устаткування.

Любов ЛЕВИЦЬКА.
Тернопільська область.

■ ФОТОФАКТ

Біля будинку Київради Народно-демократична партія проводить пікет «Кияни, НДП — проти чиновницького свавілля».

Фото Андрія НЕСТЕРЕНКА.

Драконівські штрафи

ДАІ збирається запровадити драконівські штрафи. Найбільший, як планують, буде в розмірі 170 гривень. Річ у тому, що з початку року в Україні вже зареєстровано 15 138 дорожньо-транспортних пригод, в яких загинуло більше двох тисяч осіб і 180 тисяч поранено. Інспектори на дорогах водіїв не лякають, особливо після того, як даїшникам заборонили карати порушників на місці. А до суду матеріали з факту правопорушень майже не доходять. Та й штрафи зараз просто смішні: від 17 до 34 гривень.

Як повідомили у пресслужбі Департаменту Державтоінспекції МВС України, нині обговорюється питання підвищення розмірів штрафів за порушення Правил дорожнього руху. Автоінспектори сподіваються, що це змусить водіїв бути обачливішими і значно зменшить кількість правопорушень. Особливу увагу ДАІ приділяє водіям маршрутних таксі. Саме через їх вину останнім часом стаються трагічні ДТП. Одна з нещодавніх на Одещині взагалі абсурдна. Водій автобуса зупинився на залізничному переїзді, щоб підібрати пасажирку. При цьому вже було чути звукову сигналізацію. Наслідки: 14 загиблих, 8 травмованих. Якби подія не закінчилася трагічно, водій заплатив би 34 гривні за порушення Правил дорожнього руху...

Ольга ЯЦУНСЬКА.

ДАІ штрафуватиме водіїв за відсутність страхового поліса. Це рішення закріплено службовою телеграмою від 14 червня, яку підписано начальником Департаменту ДАІ МВС генерал-майором міліції Сергієм Коломійцем і відправлено начальникам управлінь ДАІ УМВС України, Автономної Республіки Крим, Києва і Севастополя.

Джек-пот по-одеськи

Одесит, котрий зірвав у квітні в лотереї «Супер-лото» джек-пот у 6,5 мільйона гривень, нарешті дав про себе знати.

— Лотерейний квиток я купив у кіоску на «Привозі», — розповів щасливчик. — А оскільки в азартні ігри з державою я волію не грати, то результатами того тиражу не цікавився. І тільки після випадково почутого радіоповідомлення до одеситів перевірити свої лотерейні квитки зайшов до ощадкаси.

Звістку про великий виграш одесит сприйняв суто по-одеськи, а отже, з гумором: «На мене напали гроші, нехай вони нападуть і на інших».

Частину виграної суми щасливчик має намір пожертвувати з благодійною метою одній з лікарень.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

Почалися навчання країн НАТО

Учора корабель управління «Славутич» і рятувальний буксир «Кременець» Військово-морських сил України прибув на рейд італійського порту Таранто, де розпочинаються багатонаціональні навчання «Sorbet royal-2005». За кормою залишилося більш як 800 миль.

За тиждень походу, щоб не осоромитися перед партнерами, відпрацьовано дії корабельного пункту управління командувача ВМСУ; проведено тренування особового складу рятувальної парашутно-десантної групи морської авіаційної бригади ВМС, аварійно-рятувальної групи Центру пошукових та аварійно-рятувальних робіт ВМСУ. Деякі епізоди екіпажі кораблів ВМС України відпрацьовували вперше.

Нагадаємо, що спільні навчання країн НАТО, країн-партнерів (України та Росії), держав середземноморського діалогу (Ізраїлю та Єгипту) триватимуть до 2 липня. Під час них буде відпрацьовано спільні дії з порятунку екіпажу затонулого підводного човна.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Севастополь.

Премія Мустафі Джемілєву

Голова меджлісу кримськотатарського народу Мустафа Джемілєв удостоєний премії Німецької асоціації захисту репресованих народів імені Віктора Голланця. Так відзначено його заслуги у поверненні кримськотатарського народу на свою батьківщину та внесок у захист національних меншин.

Асоціацію було створено на підтримку людей, які постраждали від війни. Вона має статус дорадчого голосу при ООН.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

У Києві відкриють посольство Мексики

19—20 червня в Україні з першим державним візитом перебуватиме президент Мексиканських Сполучених Штатів Вісенте Фокс Кесада. Заплановано його зустрічі з Головою Верховної Ради України Володимиром Литвином, Президентом України Віктором Ющенком, Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко. За результатами двосторонніх переговорів планується підписати спільну заяву президентів та низку інших документів. У рамках візиту мексиканський президент візьме участь у церемонії відкриття посольства Мексики в Україні.

Парафовано угоду про реадмісію

Учора в Ханої було остаточно узгоджено та парафовано проект угоди між Кабінетом Міністрів України та урядом Соціалістичної Республіки В'єтнам про реадмісію (взаємне повернення нелегалів).

Як повідомляє прес-служба Міністерства закордонних справ України, обговорено також питання подальшого спрощення візових процедур для громадян обох країн.

Наступні двосторонні українсько-в'єтнамські консульські консультації відбудуться у Києві 2006 року.

■ ФОТОФАКТ

Під Києвом на базі внутрішніх військ МВС України відбувся міжнародний семінар з показовими виступами на тему «Комплексні змагання з професійно-прикладних видів спорту».

Фото агентства «Прес-КІТ».

■ ФОТОФАКТ

Учора в Ірані обирали нового президента. На цей пост претендували сім кандидатів. Духовний лідер Ірану і глава держави аятола Алі Хаменеї прибув на виборчу дільницю № 110 раніше за інших і, після того як здійснив необхідні процедури і пред'явив свій паспорт, опустив бланк до виборчої урни.

Фото АП.

Форсуємо ЄЕП...

Президент України Віктор Ющенко підписав указ про введення в дію рішення РНБО від 20 травня про формування ЄЕП, затвердивши план невідкладних заходів для активізації участі України в цьому проекті. Урядові доручено в місячний термін забезпечити підготовку до підписання пакета документів про спрощення переміщення громадян через кордони між державами — учасницями угоди. Кабмін має також подати для внесення на розгляд саміту глав держав «четвірки» пропозиції про проекти з розвитку інфраструктури в космічній галузі, в галузі літакобудування, транспортного і важкого машинобудування, а також у сфері гуманітарного співробітництва. Тепер уже напевне нашому урядові не буде коли думати про відповідність угоди з ЄЕП національній Конституції.

Що в «Давосі» вдалося?

(Початок на 1-й стор.)

Отже, Президент України Віктор Ющенко одержить план дій. Це рекомендації, дотримуючись яких у нашій країні можна створити сприятливий інвестиційний клімат, і тоді іноземні грошики потечуть сюди рікою.

У свою чергу, потенційні інвестори почули від керівників України запевняння, що з боку держави вони одержать максимальний захист і підтримку. Такий, власне, підсумок «міні-Давосу». Тим, хто очікував чогось більшого, нагадаємо, що це був «круглий стіл». Тобто форма припускала обмін інформацією і не більше. Від звичайної засідалівки на задану тему його вирізняв високий рівень учасників. І це логічно. Оскільки Президент і уряд, зважаючи на все, серйозно поставили собі за мету відкрити Україну для іноземного капіталу.

Так, Віктор Ющенко пообіцяв учасникам «міні-Давосу» продовжити і активізувати приватизацію. Водночас забезпечивши до неї рівний доступ інвесторів. «Бажаючи поліпшити інвестиційний клімат, ми готові запропонувати список підприємств, який незабаром буде відкритий для інвесторів — це «Укртелеком», Одеський припортовий завод, харківський «Турбоатом», миколаївське ВО «Зоря», северодонецький «Азот», «Луганськтепловоз» та інші», — заявив Президент, виступаючи на форумі.

Наступний крок — проведення в п'ятницю засідання Ради національної безпеки та оборони України, на якому буде затверджено план заходів з максимального сприяння інвесторам.

А ще до осені в кожнім регіоні України пройдуть «інвестиційні тижні», на яких будуть представлені найуспішніші проекти.

Яна СТАДІЛЬНА.

Нова прописка офісу «Гете-Інституту»

Сьогодні відкрився новий офіс німецького культурного центру «Гете-Інститут у Києві», який розташувався на території Києво-Могилянської академії. На офіційне відкриття прибула президент Гете-Інституту Ютта Лімбах (штаб-квартира у Мюнхені). Центр надалі популяризуватиме німецьку культуру через мовні курси, організацію виставок, підтримку німецької діаспори в Україні, а також викладачів німецької мови тощо.

■ ЩОДЕННИК

Красиво жити не заброниш

Понеділок. Прем'єр-міністр Юлія Тимошенко побувала з візитом у Франції, де укладено низку угод, котрі начебто принесуть Україні мільярдні вигоди. А що втратили — на тлі переможних реляцій не запитують. Зокрема, в ситуації, в якій Тимошенко опинилася вочевидь не з власної волі. Скажімо, її присутність на аерокосмічному салоні в Ле Бурже. Мало не в останню хвилину з'ясувалося, що наші літаки на виставці взагалі присутні, але в... макетах, бо Україні загрожував їх арешт за борги. Утім, кажуть, Тимошенко це не занепокоїло, бо її цікавили не літаки, а сусідство президента Жака Ширака, котрий начебто мав сидіти поруч.

Про успіхи Юлії Тимошенко під час візиту у сфері економіки розповідали українські ЗМІ. А от французькі — більше про її сумочки, вартістю 1500 євро, та найдорожчий готель, у якому вона мешкала, вартістю чотири тисячі євро за добу. Скажете, що прем'єр не повинен жити в гуртожитку? Звісно, що ні. Але коли прем'єр, оголосивши програму боротьби з бідністю у власній країні, вбирається у дизайнерські шати, вартість яких сягає меж розумного, та обирає найдорожчий готель за гроші платників податків, то виникає багато запитань. Зокрема, чи згодні вони оплачувати такі розкоші?

Вівторок. Газова тема: вкрала Україна у Росії газ чи ні? Представники Росії — аж до президента, кажуть, що так, і має за нього платити за європейськими цінами. Представники України повідомили, що ні, бо газ начебто буферний і що з російською стороною не обумовлено, коли і як використовувати. Тож газовий «м'яч» і досі заганяють як не в одні ворота, то в інші. А як насправді?

Середа. Міністр внутрішніх справ Юрій Луценко назвав «собакою» інспектора ДАІ, котрий ще не запам'ятав патрона з телеекранів і взяв у нього 20 гривень, не склавши протокол. Невдаху-хабарника звільнено з роботи. Цікаво, а в який спосіб міністр покарав себе, оскільки, за законом, особа, котра дає хабарі, винна не менш, ніж той, хто їх бере?

Четвер. Пасажири столиці почали їздити в маршрутках за підвищеними цінами. Це викликало хвилю гніву на нових «глитаїв». І чомусь мало хто пред'являє претензії місцевій владі, котра мала б розвивати комунальний транспорт, щоб пасажир без проблем міг би дістатися пункту призначення за 50 копійок. Адже таксобуси й з'явилися на маршрутах як комфортніша альтернатива комунальному транспорту. А комфорт коштує дорожче. Утім, пасажирів у дорогих маршрутках не поменшало. Є над чим замислитися?

П'ятниця. Прес-служба Президента повідомила, що Україна братиме активну участь у формуванні ЄЕП, основною метою якого є створення зони вільної торгівлі. Документ про це підписав Віктор Ющенко. У постанові сказано, що підготовка до цього має відповідати «принципам СОТ і вимогам, що випливають з інтеграції України до Європейського союзу». Тож відтепер ми гулятимемо усюди...

Валентина ПИСАНСЬКА.

■ СВІТ КОРОТКО

КИРГИЗСТАН

Знову заворушення

Учора в столиці країни Бішкеку близько 200 чоловік ввірвалися до Будинку уряду й зажадали допустити до участі в президентських виборах підприємця Урмата Бариктабасова. Його зняли з передвиборної гонки через подвійне громадянство — киргизьке і казахське. Міліція застосувала сльозоточивий газ і кийки. Заколот придушено.

КНДР

Зустріч лідерів

Кім Чен Ір зустрівся з міністром об'єднання Південної Кореї Чон Дон Воном. Останнім часом північнокорейський лідер майже не спілкується з міжнародними представниками і не реагує на заклики світового співтовариства відмовитися від ядерної програми.

УЗБЕКИСТАН

Нові дані про жертви

Обнародувано нові офіційні дані про жертви травневих подій в Андижані — 176 чоловік. Уперше також визнано, що загинуло 45 мирних жителів, а не лише військовослужбовці, озброєні екстремісти та заручники, як стверджувалося досі. За іншими даними, в Андижані загинуло від 500 до 750 чоловік.

НІМЕЧЧИНА

Відповісти за геноцид

Парламент Німеччини закликає Туреччину переглянути свою позицію про геноцид вірмен у роки першої світової війни. Для цього пропонується провести ретельне розслідування кривавих подій 1915—1923 років, коли в Османській імперії було знищено до мільйона вірмен.

ДАНІЯ

Референдум відклали

Намічений на 27 вересня референдум з конституції Європейського союзу буде перенесено. Про це повідомив глава датського уряду Андерс Фог Расмуссен. Лідери країн Євросоюзу також вважають, що необхідно зробити паузу в ратифікації проекту.

ЛИТВА

Відставка зі скандалом

Міністр економіки Литви Віктор Успаських подасть у відставку. Раніше державна комісія Литви зі службової етики звинуватила його в тім, що Успаських використовував свою посаду в особистих цілях.

США

Рейтинг Буша впав до рекордної позначки

Популярність президента США Джорджа Буша продовжує падати. За даними чергового опитування, лише 42% респондентів задоволені тим, як Джордж Буш керує країною. Це найнижчий показник серед усіх американських президентів.

ДЕНЬ

СУБОТА, 18 ЧЕРВНЯ 2005 ▪ № 112 (3612)

Київрада заборонила будівництво на території земель, переданих заповіднику «Феофанія» у постійне користування

Київський міський голова Олександр ОМЕЛЬЧЕНКО хоче об'єднати Майдан Незалежності та Європейську площу

■ СПОРТ

Усі крапки розставлено

Футбол. Чемпіонат країни. 30-й тур. 16 червня.

«Шахтар» — «Динамо». 3:2. 25 500 глядачів. **Голи:** Бєлік, 45+3, Жадсон, 56, 90+3 — Рінкон, 69 (п), Клебер, 84. **Вилучено** Родріго («Динамо», 70, два попередження), Матузалема («Шахтар», 75, за удар ногою суперника, який не володів м'ячем).

«Таврія» — «Волинь». 4:1. 7 300. Жуніор, 21, Козоріз, 27, Ковпак, 89, Одинцов, 90+2 — Сачко, 33. **Вилучено** Тришовича («Волинь», 64, два попередження). На 50-й хвилині Едмар («Таврія») не реалізував пенальті.

«Закарпаття» — «Іллічівець». 1:0. 5 500. Надь, 65. **Вилучено** Мазуренка («Іллічівець», 82, два попередження).

«Кривбас» — «Чорноморець». 0:0. 3 000.

«Металіст» — «Дніпро». 0:2. 6 000. Єзерський, 30, Назаренко, 64.

«Оболонь» — «Металург» Д. 1:1. 600. Терещенко, 85 (п) — Шищенко, 66.

«Арсенал» — «Ворскла». 2:0. 950. Окодува, 56, Мізін, 86 (п).

«Металург» Зп — «Борисфен». 2:1. 3 000. Каракевич, 4, Модебадзе, 84 — Лісовий, 64.

Підсумкова таблиця

	В	Н	П	М	О
«Шахтар»	**26**	**2**	**2**	**63—19**	**80**
«Динамо»	**23**	**4**	**3**	**58—14**	**73**
«Металург» Д	**14**	**7**	**9**	**38—35**	**49**
«Дніпро»	13	9	8	38—34	48
«Іллічівець»	12	8	10	38—34	44
«Чорноморець»	12	6	12	29—29	42
«Таврія»	11	9	10	34—28	42
«Волинь»	11	7	12	35—37	40
«Арсенал»	9	10	11	30—33	37
«Металург» Зп	8	11	11	25—32	35
«Металіст»	9	7	14	25—37	34
«Кривбас»	7	10	13	24—38	31
«Закарпаття»	7	10	13	21—30	31
«Ворскла»	8	6	16	18—35	30
«Оболонь»	4	9	17	18—43	21
«Борисфен»	3	11	16	15—31	20

Бомбардири: Олександр Косирін («Чорноморець») — 14 м'ячів, Сергій Закарлюка («Іллічівець»), Василь Сачко («Волинь»), Брандао («Шахтар»), Андрес Мендоса («Металург» Д) — по 12.

Перед завершальним туром зоставалося нерозв'язаним одне питання: кому виступати в Кубку УЄФА —»Дніпрові» чи «Іллічівцеві»? Конкурентів розділяло лише очко. Дніпропетровці виграли в Харкові, маріупольці програли в Ужгороді. От і все...

Після матчу в Донецьку президент київського клубу Ігор Суркіс підтвердив інформацію, що Йожеф Сабо залишає команду: «Я можу вам відверто сказати, що матч із «Шахтарем» був останнім для Йожефа Йожефовича на посаді головного тренера «Динамо». З наступного сезону колектив очолюватиме Леонід Буряк».

Саму гру Ігор Суркіс чомусь назвав історичним завершенням сезону. А перемогла, як на нього, команда, котра сьогодні сильніша. Хоча додав, що «Динамо» в цьому матчі могло зіграти принаймні внічию і навіть виграти...

Чи принесе користь динамівцям зміна на тренерському містку? Як кажуть, поживемо — побачимо. Хоча ставлення динамівських вболівальників до такого рішення керівництва клубу далеко не однозначне. Є у нього і прихильники, і чимало таких, хто не схвалює ту зміну.

Тепер кілька слів про тему, яку з усіх сил намагаються нав'язати прихильникам футболу в нашій країні. Широкому загалу добре відомо про совкову ностальгію в Донецьку. А тут ще поборникам так званого об'єднання українського чемпіонату з російським настрою додала заява президента московського ЦСКА Євгена Гінера. Він також не приховує симпатії до такого проекту. Хоча нічого конкретного не обіцяв. Це й не дивно, бо аналогів у світовому футболі ще не траплялося.

Постає цілком природне запитання: коли ми полишимо ті нерозумні намагання приєднатися до когось, під чиюсь руку? Це навіть не смішно, а сумно. Адже принизлива меншовартість так і пре з усього цього. Пригадується період агонії хваленого союзного чемпіонату. То на матчі «Динамо» (Київ) — «Спартак» (Москва), між іншим, приходили лише зо дві тисячі глядачів.

Отож, либонь, варто ліпше серйозно подумати, як зробити свій чемпіонат зі справжньою конкуренцією за чемпіонство чотирьох-п'яти клубів. Знайти для цього кошти і прийняти відповідні сприятливі закони. Як це робиться у цивілізованих державах.

На післяматчевій прес-конференції запитання про об'єднання нав'язали також Мірчі Луческу. Ось як на цю маячню відреагувала розумна людина:

— Мусимо в себе створити чемпіонат, котрий гідно конкурував би з першостями таких країн, як Англія, Італія, Іспанія...

Коментарі, гадаю, зайві.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

БК «Київ» — чемпіон України!

Баскетбол. Чемпіонат країни. Суперліга (чоловіки). Плей-оф. Фінал. Третій матч. «Азовмаш» (Маріуполь) —БК «Київ». 85:87 (23:18, 21:19, 12:26, 29:24). Рахунок серії — 3:0 на користь київського клубу, який став володарем золотих медалей.

Це друге сходження столичного колективу на найвищу сходинку головного національного змагання. Вперше це сталося у дебютному як для нього сезоні—1999/2000. Тоді кияни переграли у фінальній серії МБК «Одеса».

Цього разу БК «Київ» виграв регулярний чемпіонат і розвинув успіх у суперсерії, здолавши свого головного конкурента. Ще й з «сухим» рахунком. Отже, перемога незаперечна! Щиро вітаємо президента чемпіонського клубу Олександра Волкова, тренера Ренато Паскуалі та всіх гравців із заслуженим і яскравим успіхом.

18 червня — День дільничного інспектора

ПОВАГУ ТРЕБА ЗАСЛУЖИТИ

Майора міліції Юрія Литвинюка вважають одним з кращих дільничних інспекторів міліції Кіровоградщини. І не лише тому, що має високі показники в оперативно-службовій діяльності, а й за те, що користується повагою серед населення.

Що це саме так, переконався після спілкування з жителями «його» сіл — у Грушці, Великих Троянах, Станіславовому та Синьках, де проживає Юрій Михайлович. Селяни, з якими доводилося розмовляти на вулицях, у сільській раді, школі чи в полі, казали про свого «Аніскіна» лише добрі слова. І це можна зрозуміти, бо Литвинюк уже тривалий час працює на дільниці. А звідси і досвід, і віддача. З 1995 року, коли з ДАІ перейшов на цю посаду, обслуговує одну й ту саму територію. А це майже 150 квадратних кілометрів, на яких розташовано три сільські ради та мешкає п'ять тисяч населення.

Без службового автотранспорту тут дільничному ніяк не обійтися. Чого варті лише Синьки, які розтягнулися на 14 кілометрів вздовж річки. Майже такі самі за територією та кількістю мешканців Грушка та Великі Трояни. Тож можна лише уявити, як він встигав всюди побувати на перекладних. З минулого року, коли Юрій Михайлович отримав службову «Таврію», стало легше. Проте головного болю не поменшало. Доводиться перейматися п'яницями, яких нині в селі надміру, важкими підлітками, злодіями і навіть наркоманами.

Малоприємного контингенту, який повинен постійно перебувати у полі зору міліції, вистачає і на дільниці Литвинюка. І щоб не потонути у вирі людських пристрастей, потрібно не просто службову лямку тягти, а й жити поміж людей, в будь-яку годину дня і ночі бути в курсі всього, що відбувається в довколишніх селах. І, виходячи з ситуації, приймати рішення. А робити це, погодьтеся, можна лише тоді, коли маєш життєвий та професійний досвід. Саме його, на думку голови Синьківської сільської ради Віктора Нижника, у дільничного вистачає.

— Я вісім років очолюю сільську раду, — каже Віктор Іванович. — Й весь час співпрацюю з Литвинюком. І його, і мене в однаковій мірі цікавить стан правопорядку в селі. За цей час доводилося брати участь у багатьох спільних правоохоронних заходах, запобігати крадіжкам та розкривати інші злочини, скоєні в селі. Для прийому громадян дільничним ми виділили кабінет у приміщенні сільської ради. Громада завжди зважає на думку Юрія Михайловича.

Про співпрацю влади і дільничного свідчить і такий факт: коли у дільничного не було телефону, Нижник давав йому користуватися своїм. Нині, щоправда, такої потреби немає, бо Литвинюк вже «мобільний».

— Злочини, які трапляються у нас, мабуть, характерні для всієї області, — зазначає майор міліції. — Сьогодні найбільше непокоять крадіжки живності. Літо, селяни виводять на випас і припинають за селом у балках та ярах корів і телят. Цим користуються зловмисники. Сприяє тут крадіям і автотраса Київ —Одеса, яка проходить через дільницю. Щоправда, цуплять не лише з випасів, а й з ферм сільгосппідприємств, сараїв, які в літній час через спеку господарі не зачиняють. Нещодавно, наприклад, вночі зникло шестеро коней. Їх пошуки привели дільничного на Черкащину. Злодії, скориставшися відсутністю сторожа, вкрали коней і здали на ковбасу.

Непокоїть дільничного і громадськість ще одна гостра проблема — злочини проти самотніх літніх людей. У них грабіжники відбирають пенсію, обкрадають хліви та городи. Буває, що нелюди навіть позбавляють життя старенських заради пенсійних гривень.

...Незабаром двадцять літ мине відтоді, як у мальовничих Синьках поселився випускник аграрного технікуму Юрій Литвинюк. Спершу працював агрономом, потім покликали на роботу в міліцію. Коли запропонували йти дільничним на кілька сіл, погодився й осів у цьому селі. І хоч він і не корінний його житель (родом Литвинюк із Ладижинки сусіднього Уманського району, що за якихось десять кілометрів звідси), та давно вже став своїм. Бо живе серед щирих людей і заради людей. Саме тому портрет старшого дільничного Улянівського РВ УМВС України в Кіровоградській області майора міліції Юрія Литвинюка занесено на Дошку пошани УМВС області.

Володимир ПОЛІЩУК.

Кіровоградська область.

На знімку: поважають Юрія Михайловича і в селі Грушка.

■ ФОТОІНФОРМАЦІЯ

Фото автора.

Ярмарок вакансій потребує чоловічих професій

Херсонська область. Майже дві тисячі безробітних з усіх районів та міст області зібрав тутешній традиційний ярмарок вакансій. Роботодавцями виступили підприємства Херсона і Нової Каховки. Серед вакансій, що пропонувалися, були посади інженерів та менеджерів, проте переважали робітничі спеціальності чоловічого профілю: токарі, слюсарі, зварювальники, складальники. Лише одне вільне місце — з окладом у тисячу гривень — пропонувалося бухгалтерам.

Алла БРУСИЛОВА.

«Гривастий» бізнес

Хмельницький. Приватний підприємець із Дунаєвець Василь Магера вирішив відродити подільську породу українських верхових коней. Поки що в стайнях лише півтора десятка коней, але, як вважає господар, з часом його швидконогі вихованці зможуть стати окрасою верхових перегонів та спортивних змагань.

Ірина КОЗАК.

Москва — містам-героям

Севастополь. Увечері 20 червня на площі Нахімова севастопольці і гості побувають на концерті зірок російської естради. Безплатне гала-видовище, у якому візьмуть участь Йосип Кобзон, Лев Лещенко, Надія Бабкіна, Ренат Ібрагімов та інші знаменитості, відбудеться в рамках акції «Москва — містам-героям», присвяченої 60-річчю Перемоги у Великій Вітчизняній війні.

Світлана КАЛИНОВСЬКА.

Загинув від удару блискавки

Одеська область. П'ятнадцятирічний хлопець у селищі Фрунзівка загинув від удару блискавки. Усе сталося за кілька хвилин: загриміло, замиготіло, потім почалася злива. Хлопець разом з батьками кинувся від негоди до укриття. На шляху його вразила блискавка. Смерть настала миттєво.

В'ячеслав ВОРОНКОВ.

З Першотравнем не гальмуй — 8 Березня святкуй!

На електронних інформаційних табло в столичних автобусах досі біжать рядки «Вітаємо гостей та учасників Євробачення-2005» і «Вітаємо з Днем Києва!». Попри те, що на календарі вже друга половина червня, а згадувані події мали місце ще в травні. Певно, гості та учасники пісенного конкурсу —замість роз'їхатися після його закінчення в різні куточки Європи — все ще катаються в київських автобусах. Чи не час урізноманітнити їхні — та й пересічних киян — поїздки? Скажімо, запустивши в електронні табло привітання з Першотравнем, 8-м Березня і Новим роком.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

10 червня. Київ. Під час святкування 250-річчя із дня створення Головного військового клінічного госпіталю МО України виступає народний депутат України Дмитро Рудковський.

11 червня. Урочиста хода Хрещатиком з приводу відкриття I Всеукраїнських ігор серед ветеранів спорту.

12 червня. Одеса. Донецький «Шахтар» переміг місцевий «Чорноморець» з рахунком 3:1 і достроково став чемпіоном України з футболу.

13 червня. Чернігівська область. У селищі Батурин вшанували пам'ять полеглих за Україну на «Святі гетьманської столиці».

14 червня. Санкт-Петербург. Зустріч Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з Президентом Російської Федерації Володимиром Путіним під час IX Петербурзького міжнародного економічного форуму.

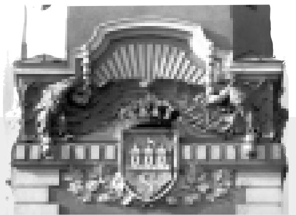

16 червня. Народний депутат Віктор Развадовський вручає ключі від нового автомобіля представникові Радомишльської центральної районної лікарні Житомирської області під час благодійної акції Народної партії, присвяченої Дню медичного працівника.

15 червня. Київ. Парламентські слухання на тему «Перспективи розвитку паливно-енергетичного комплексу України»

Сім днів із життя країни очима фотокореспондентів Олександра КЛИМЕНКА, Анастасії СИРОТКІНОЇ, Прес-КІТ та Укрінформу.

У неділю на Яворівському полігоні почнуться тактичні навчання «Кооператив Бест Еффорт-2005»

Дні «Голосу України» на Прикарпатті

На Покутті ми почуті

Напередодні приїзду журналістів «Голосу України» снятинська земля вмилася дощем і тепер під сонячним промінням була така свіжа і чепурна, так п'янко пахла травами і цвітом, що хотілося зупинити машину, сісти тут-таки на узбіччі, забути про все на світі і віддатися споглядженню снятинського обрядового квіття, хрещатого барвінку, волошок, любистків і всієї зелені та лікарського зілля, яке лікувало рани і навіть відганяло всякі нещастя і біди від людини. Ця благодатна земля дала світові письменників Василя Стефаника, Марка Черемшину, Михайла Бажанського, якого доля занесла в далеку Канаду, народного художника Героя Соціалістичної Праці Василя Касіяна. Покуття пишається, що звідси пролягли життєві дороги лауреатів Національної премії України імені Т. Шевченка композитора Ганни Гаврилець, письменника Яреми Гояна, фотомитця зі світовим іменем Василя Пилип'юка. Тож нам хотілося запізнатися ближче з покутянами.

Пошту ми «взяли»

Звичайно, про рейтинг «Голосу України» найліпше знають поштовики. Тож спілкування почали звідти. Очевидно, чутки про журналістський десант випередили нас, бо в поштовому відділенні зв'язку, акуратному і чепурному, як і всі обійстя Снятинського району, домінувала реклама продукція нашого часопису. Начальник пошти Ольга Романчук пояснила, що сьогодні проводять День передплатника, а оскільки всеукраїнські видання завершують передплату перші, то й акцентували увагу відвідувачів саме на них. Людей було багато, бо снятинці люблять читати. Ольга Григорівна підтверджує це цифрами передплати і зауважує, що конкуренція між періодичними виданнями зростає. На її думку, то добре, бо людина має серед чого вибирати та й журналістів це підштовхує до творчих пошуків. Що стосується «Голосу України», то склався стереотип, каже вона, що це газета насамперед для державних службовців, керівників, депутатів. Але видання останніми роками помітно змінилося, тут кожен може знайти для себе корисну інформацію, тож, власне, поштовики і стараються, щоб про це дізналися рядові читачі, зокрема й на днях передплатника. І хоч лише в самому Снятині виходять дві добрі газети — «Захід» та «Голос Покуття», а снятинці є патріотами свого краю і найперше підтримують свої видання, поштовики запевняють, що за нашу газету переживають не менше і пильнують її постійних читачів та навертають нових. Кажуть, що роблять це навіть краще за депутатів, які повинні б цю газету мати за настільну. Тож з таким побажанням поштовиків ми пішли до голови райради Василя Гладія.

Головний біль голови

Василь Іванович прийняв нас гостинно і виявився не лише добрим керівником, як його нам характеризували в обласній раді, а й цікавим співбесідником. Кажуть, що кого хвилює, той про те і каже. Пана Василя, судячи з розмови, нині найбільше хвилює адміністративно-територіальна реформа. Він одразу заявив, що однозначно її підтримує. І пояснив: сьогодні важко говорити про місцеве самоврядування, коли ще не всі повноваження зосереджено в руках районної чи обласної влади, і людині, щоб розв'язати найменшу свою проблему, треба їхати до району, де розміщено всі відповідні служби. А реформа передбачає, що ці послуги якісно надаватимуться їй службовцями на місці, на рівні територіальної громади, з питань соціального захисту, догляду за материнством і дитинством, вирішення земельних питань, податків тощо. На зустрічах з селянами, розповідає Василь Іванович, часто запитують: якщо одне село бідне, а ми приєднаємо до нього ще кілька бідних, то невже вони від цього стануть багатші? «Звичайно, що ні, — каже він. — Але за зміни податкової бази ситуація буде інша. Візьмімо для прикладу податок із зарплати. Лише 25 відсотків його нині залишається на рівні громади, решта йде в районний та обласний бюджети. У разі зміни цієї ситуації територіальній громаді залишатиметься вже 75 відсотків. Тож зміна податкової системи означає і зміни в бюджеті громади, і вона на власний розсуд вирішуватиме, на що витрачати гроші, що для неї наразі найважливіше. Тобто це буде справа громади. Повноваження тоді будуть передані громаді, вона обиратиме собі владу, яка відповідатиме перед нею.

Василь Гладій (праворуч) — голова Снятинської райради (Івано-Франківська область).

Василь Іванович має зауваження до виборчої системи. Закон про вибори депутатів місцевих рад, міських, селищних та сільських голів передбачає пропорційну систему виборів, тобто люди будуть голосувати за партії і блоки. «Уявіть ситуацію: закон пише, що районна рада є органом місцевого самоврядування, який представляє спільні інтереси територіальних громад. У Снятинському районі нині 33 громади і 66 депутатів — по два від кожної. Тобто рада справді представляє спільні інтереси всіх громад. А в разі пропорційних виборів немає гарантії, що до районної ради потраплять представники всіх громад. Там може бути 20 депутатів зі Снятина, 10 — із Заболотова, а, скажімо, із села Задубрівці — жодного. То як тоді така рада представлятиме спільні інтереси? Треба міняти або статус районної ради, вносити певні зміни до Конституції, записати, що ми не відповідаємо за всі громади, а залишаємо за собою на рівні району певні повноваження загального плану, або змінювати закон про вибори. До того ж не всі люди, які мають авторитет і повагу у громаді, є членами партії».

(Закінчення на 10-й стор.).

■ **КРОК ДО ЗІРОК**

Боротись і шукать, знайти і не здаватись...

Ахіджанян Рафаель (8 років, Кривий Ріг) разом з Віктором Павліком співають пісню «Тарантан».

Під таким добре відомим з піонерських часів девізом працює молода амбітна команда творців всеукраїнського телевізійного конкурсу «Крок до зірок». На цьому любить наголошувати генеральний продюсер конкурсу Михайло Поплавський.

Саме молода команда випускників Київського національного університету культури і мистецтв проводить зйомки ювілейного, 300-го, випуску програми «Крок до зірок».

Співзасновниками цього дитячого проекту є Київський національний університет культури і мистецтв, Міжнародний благодійний фонд «Обдаровані діти України» та Перший Національний канал телебачення. Шостий рік поспіль щотижня на екранах телевізорів талановита дітвора з Криму і Харкова, Донецька і Львова, Києва і Одеси та найвіддаленіших сіл України змагається у виконавській майстерності, переконуючи дорослих, що українська пісня і танець завжди модні й актуальні.

На сцені з'являються виконавці із трирічного віку: таку молодь організатори шукали, проїхавши із відбірним туром усі найбільші обласні центри України. За п'ять з половиною років «Крок до зірок» набув міжнародного визнання, більш як сто наших лауреатів стали переможцями в закордонних мистецьких змаганнях. **За словами генерального продюсера конкурсу Михайла Поплавського, сьогоднішня молодь і є наше майбутнє, яке ми разом виховуємо у дитсадках, школах, а потім у вузах.**

Народна артистка України Наталя Бучинська та Ілона Галицька (Миколаїв, 9 років).

Михайло Поплавський з ведучими «Кроку до зірок» Едіком Романютою і Христиною Гриньох.

Над створенням «Кроку до зірок» працює творча група: **сценарно-режисерська — Олег Боднарчук та Денис Сало; головний оператор та оператор ТЖК — Євген Павліченко та Костянтин Євсюков; режисер телеверсії — Лілія Єременко.**

Генеральний продюсер конкурсу сьогодні активно працює над тим, щоб «Крок до зірок «показали по Євробаченню, і тоді в багатьох відпадуть сумніви щодо кращих європейських традицій у пісенному виконавстві та хореографії.

Найбільшою нагородою для кожної пари іскристих дитячих очей стає віра у підтримку дорослих, у значущість свого таланту та надія в те, що перший крок буде вдалий.

Переможцям наступного туру «Крок до зірок» буде надано можливість виконати пісню разом з відомим співаком, серед яких — Віктор Павлік, Ані Лорак, Михайло Поплавський, Павло Зібров, Наталя Могилевська та інші відомі артисти...

Живемо на різних берегах

Є на Херсонщині неповторне за красою і самобутністю селище міського типу Велика Лепетиха. Славиться воно також своїми добрими, талановитими і працьовитими людьми.

Більш як двісті років тому проїжджала таврійськими степами зі своїм почтом Катерина Велика. Заїхала вона в маленьке село з вишневими садами і різнотрав'ям степів. І так воно сподобалося імператриці, що вона вигукнула: «Как тут лепо и тихо». От з того самого моменту, за легендою, село і почали називати Лепетихою.

Розташовано воно вздовж лівого берега Дніпра. Затока великої річки розділяє селище на дві частини. В роки «застою», як-то нині кажуть, було в Лепетисі два передові колгоспи, три школи, два будинки культури з бібліотеками. Молоді фахівці з радістю їхали сюди на роботу. Ми тоді ще школярами були й у своїх напівжартівливих анкетах писали: «Хочемо побувати в Парижі, Лондоні... і завжди — в Лепетисі!» Райське місце було.

Дві половини великого райцентру з'єднував міст через затоку. З нього ми, дітвора, любили стрибати в ласкаві води Дніпра. Але от розвалилися колгоспи, почало занепадати і селище. Організації і профтехучилища закрилися, молодь розбіглася по заробітках.

А найжахливіше у всій цій руїні — зовсім постарів і розвалився міст. І постала перед жителями проблема: як же дістатися на «ту гору»? Адже з одного боку розташована лікарня, а з другого — виконком, соцзабез, центральна бібліотека. Та мало куди людині треба...

Автобус, що колись їздив райцентром, канув у Лету. Через дамбу обходити — так і день мине. Пробиратися балкою з однієї гори на другу — не менше часу потрібно, та й небезпечно. У балці «незалежна цивілізація» може і гаманець відібрати.

Найгірше тим, хто живе на одному березі, а працює на другому. Вони і намотують у день по сім—десять кілометрів. Кілька років б'ються над цією проблемою місцеві жителі. І куди тільки вони не писали, до кого не зверталися, у відповідь — порожні обіцянки.

Більш як двадцять років минуло, як я виїхала зі своєї малої батьківщини. Але щоразу, коли відвідую у Великій Лепетисі родичів, бачу якусь скам'янілість і занепад рідного селища. До сліз і до болю шкода, що наші чиновники і депутати не бачать цього.

Ірина СОКОЛОВА.
Енергодар
Запорізької області.

Поверніть нас на пошту

Ми, мешканці Косівщини, що на Івано-Франківщині, прочитали в «Голосі України» № 91 за 20.05.2005 року статтю «Відпустіть нас з банку» і зрозуміли, що у нас — така само проблема.

Так, за травень пошта не доставила додому не лише пенсії, а й допомогу малозабезпеченим та на дітей віком до трьох років. Тож мамам, щоб з'ясувати причини невиплат, довелося залишати малюків і їхати за двадцять кілометрів до районного центру соціального захисту. А там повідомили, що наші гроші за розпорядженням райдержадміністрації переведені до «Приватбанку», а ще додали, що про це написано в районній газеті. Вже з публікації ми дізналися, що до банку «потрапило» аж п'ятнадцять сіл.

Але ж ці села розкидані по гірській місцевості й сполучення з райцентром у них, м'яко кажучи, поганеньке. Більшість мешканців не має можливості їздити по ці гроші, та ще й по кілька разів на місяць. Адже прийдеш, а банкомати не працюють (їх лише два на район), або черги величезні, а буває, що й гроші закінчуються.

Набагато краще було б, якби цю допомогу, як і раніше, приносили разом із пресою листоноші. Це заощаджувало б наші кошти та час. Заяви, щоб нас закріпили за банком ми не писали, а прохання про те, щоб повернули наші гроші назад на пошту до голови райдержадміністрації вже передали. Та у відповідь — тиша...

Мешканці сіл Пістинь, Уторопи, Кобаки, Рожнів, Старі Кути, Черганівка, Смодна та інших.
Косівського району Івано-Франківської області.

Хлопці, не «екайте»

З сумом доводиться констатувати, що декотрі наші керівники, які виступають з екранів телевізорів, на жаль, не завжди можуть висловити свою думку. І починається «імпровізація» на кшталт: «е-е-е», я рахую «е-е-е» (хоч правильно — «я вважаю»), ми не можемо «е-е-е» чинити так, але будемо не так чинити «е-е-е»... Це стосується і президентів численних фірм, і народних депутатів, і міністрів. Так і хочеться їм сказати: «Хлопці, не показуйте себе у непривабливому вигляді, не «екайте» з екранів і не смішіть своїм інтелектом не лише Україну, а й сусідні держави, на які поширюється трансляція».

Володимир ГОРОБЕЦЬ.
Каховка
Херсонської області.

Для чого це робиться?

Як людина, котра має доступ до Інтернету, я начебто перебував у гущі трагічних подій в Андижані. І насамперед звернув увагу на величезний потік суперечливої інформації. Було зрозуміло: у закордонних засобах інформації розпочато заздалегідь спрограмовану масовану атаку на Узбекистан та його керівництво з обвинуваченнями у всіх смертних гріхах.

Гадаю, робилося це передусім для того, щоб до закінчення слідства і вердикту суду створити абсолютно перекручене уявлення у світової громадськості про те, що насправді мало місце в Андижані. Дати можливість справжнім винуватцям цих подій уникнути відповідальності.

Кому була потрібна, кому вигідна ця інсценівка, ця терористична агресія, яка забрала і скалічила життя такої кількості людей? Друге запитання. Як ставитися в контексті трагічних подій в Андижані до широко пропагованої сьогодні у світі так званої доктрини про «просування свободи та демократії»?

Третє запитання. Чи підтверджуються факти, котрі з'явилися на сайтах Інтернету, про те, що в підготовці та організації терористичної акції в Андижані брав участь відомий Т. Юлдашев — керівник Ісламського руху Узбекистан, який в ці дні перебував недалеко від кордонів країни? І що наприкінці 2004 року і на початку 2005 року з ним і його оточенням мали зустрічі в Кабулі та на кордоні з Пакистаном представники спецслужб США, — країни, яка сама внесла ІРУ в список терористичних організацій.

Четверте запитання. Як оцінити те, що Узбекистан, який, на думку самих США та Заходу, як один з активних учасників Міжнародної антитерористичної коаліції, не одержав від них жодної, навіть моральної, підтримки в той час, коли вчергове піддавався терористичній агресії?

Переконаний, що такими запитаннями переймається сьогодні кожна людина, яка живе на благодатній гостинній узбецькій землі, на якій живуть дуже працьовиті, дуже добрі, відкриті душею люди, які розбираються в тому, хто їм друг, а хто тільки вміє говорити про це.

Анфим ХЛИЗОВ, пенсіонер.
Ташкент.

Допоможіть удові

У селі Петрашівка проживає Буртан Надія Миронівна, яка наступного року відзначатиме своє 100-річчя. Чоловік та син загинули на війні, залишилася дочка — інвалід II групи.

Хатина на одну кімнату, в якій вона мешкає, — теж ровесниця Надії Миронівни. Умови жахливі: у дворі немає ні паркана, ні сараїв. Узимку старенькій жінці нічим топити — по дрова, які їй виділяють, нікому поїхати, за все треба платити, щоб їх привезли та порубали.

Чула, що нині всім виплачують підвищену пенсію, надбавки. А чому вдів обходять стороною? Вони ж так само пережили голод та війну, працювали в полі та самі виховували дітей. То чому ніхто не допомагає 99-річній удові? Чому вона повинна труситися від холоду та голоду в наш час?

Тетяна К., сусідка.
Петрашівка
Володарського району Київської області.

■ **ФОТО З КОНВЕРТА**

— Нічого не бійся! Якщо я — поруч...
Запоріжжя.

Фото Ірини ВОЛОШКИ.

Помічниця і порадниця

Не уявляю себе без «Голосу України», газета для мене — помічниця і порадниця. Працюю вчителем історії і правознавства, а в «ГУ» знаходжу цікаву і таку потрібну інформацію для своїх уроків та позакласних заходів. Вивчаємо «Голос» разом з учнями та колегами. Навіть мій десятирічний онук Андрійко і той заглядає в газету: що там пишуть у свіжому номері...

З величезною насолодою перечитую кожну сторіночку від «а» до «я» і дуже дякую колективу редакції за плідну працю та правдивість, яку ціную в житті більше за все. Тож, шановні, творчої наснаги, здоров'я й щедрого ужинку всім вам!

Клавдія МИЩЕНКО.
Злинка Маловисківського району Кіровоградської області.

Без уваги та поваги

Верховна Рада має аж два органи, які покликані захищати права і свободи громадян: Комітет у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів і Уповноваженого з прав людини в особі пані Карпачової з її численним апаратом. Проте ніхто з них не проявив елементарної уваги особисто до мене як до інваліда Великої Вітчизняної війни. І прохання, по суті, у мене було елементарне: допомогти з'ясувати, яку пенсію мені мали б нарахувати як інваліду війни, котрий має 51 рік (без війни) трудового стажу і одержував щомісячну зарплату в розмірі 320 карбованців протягом останніх 16 років?

Навіщо створювати ці органи, якщо вони у реалії не допомагають? Адже хоч куди я звертався, мені відмовляли, переадресовували в інші організації, де також відмовляли.

Контроль таких відомств з боку влади відсутній. Соціальні захисники діють як їм заманеться, скасовують пільги, гарантовані законами України. За вісім років я одержав лише одну путівку в санаторій. Одноразову грошову допомогу до Дня Перемоги платять чомусь удвічі меншу, ніж встановила Верховна Рада. І особисто я отримую її з великим запізненням.

Місцеві органи влади також скасували всі пільги. Єдине, що залишилося, — це безплатний проїзд у трамваях, тролейбусах, автобусах. Але їх поступово замінюють маршрутками, де вимагають плату.

Отож ми, знедолені, доживаємо свій вік у злиднях, без уваги та поваги. Адже ніхто не бажає захищати наші права.

Тимофій ЧОВГАНСЬКИЙ, інвалід I групи Великої Вітчизняної війни.
Одеса.

Сторінку підготували Ірина ВАСИЛЬЧЕНКО та Оксана КАЛУГІНА

Дні «Голосу України» на Прикарпатті

На Покутті ми почуті

(Початок на 8-й стор.)

Щоб стати депутатом райради, їм треба буде або вступити в партію, або просити, щоб їх внесли до якихось партійних списків. В іншому разі вони опиняються поза грою. Тому вважаю введення пропорційної системи на виборах районної ланки передчасним. Краще, щоб це була змішана система — 50 на 50, або залишити поки що мажоритарну систему, щоб не наробити біди. Головою райради буде той, чия партія переможе. Отож ми матимемо представників різних партій, які впроваджуватимуть свою партійну політику в життя. Про яку єдину державну політику тоді може йти мова?»

Маємо плутанину і з послугами. «Якщо порівняти повноваження районної ради і райдержадміністрації, то вони сьогодні на 70 відсотків збігаються. Тож хто відповідає за те чи інше питання — рада чи РДА — наразі розмито. Тому й ходять люди від одного кабінету до іншого. Треба чітко зафіксувати, які послуги і хто надає їх населенню». Хвилюють пана Василя й вибори голів територіальних громад. «У них будуть дуже великі повноваження: це і культура, і охорона здоров'я, освіта, благоустрій тощо. Чи є на місцях люди, які розбиралися б у всіх цих питаннях, знали закони. Щовиборів у нас 50 відсотків сільських голів змінюється. Хоч ми постійно направляємо їх на курси, навчаємо, проводимо семінари, тренінги, але нерідко виникають колізії, коли голова каже, що він того чи того не знав, а тому й припустився помилки. І це за тієї мізерної кількості повноважень, які вони мають сьогодні! А якщо вони збільшаться у кілька разів? Державним службовцем сьогодні може стати хто завгодно за спеціальністю. І хоч існує державна магістратура, яка готує фахових службовців, виборну посаду її випускниками не обмежиш, бо кожен має право балотуватися і бути обраним. Тож, як на мене, не варто додержуватися практики, коли зі зміною голови має змінюватися виконавчий апарат. Бо саме ці спеціалісти можуть підказати новому голові, як йому діяти в тій чи іншій ситуації».

Ми розмовляли відверто про багато речей. Пан Василь сказав, що подумує над тим, чи такий уже правильний лозунг, що в кожному селі має бути школа, який донедавна вважався популярним в області. «Є села, де проживають 200—300 людей, тож уся матеріальна база школи в них — крейда і дошка. Ні комп'ютерних класів, ні належного вивчення іноземних мов, ні умов для занять фізичним вихованням, співами, музикою. Чи не краще дітей з цих сіл, тим паче що діє програма «Шкільний автобус», доставляти до сучасної школи, де було б усе: і басейн, і спортивний зал, і комп'ютери? Бо дійти до кожної глибинки з усіма цими послугами неможливо. Те саме і щодо ФАПів, які є сьогодні в кожному селі, але надати практично можуть лише одну послугу — дати пігулку від головного болю. Що краще: мати велику кількість слабеньких ФАПів чи 10 добрих амбулаторій або дільничних лікарень?» Василь Іванович розповів, що за таким принципом — «краще менше, та краще» — працюють у Польщі, і успіхи очевидні. Може, й собі варто такий досвід перейняти? «Цікаво було б обмінятися з колегами думками про це на сторінках вашого видання, — зауважив голова. — А райрада потурбувалася, щоб усі депутати щодня одержували «Голос України». Бо який депутат без свого «Голосу?..»

Ми скріпили союз потиском рук.

Дарина НАЗАРЧУК,
Лілія КУРБАТОВА.

Івано-Франківська область.

На знімку: Снятинська ратуша.

Євген КУШНАРЬОВ:

«БЕЗ КОНСТРУКТИВНОЇ

Колишній голова Харківської облдержадміністрації, опальний голова облради Євген Кушнарьов, схоже, не збирається полишати політику. Партія «Нова демократія», яку він очолює, вже гуртує навколо себе опозиційні сили. Без претензій на лідерство. А сам Кушнарьов нещодавно звернувся до Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з пропозицією ініціювати парламентські слухання: «Влада і опозиція: спільна відповідальність».

— Нашу розмову пропоную розпочати з адміністративно-територіальної реформи. Тим паче що у свій час ви очолювали комісію з територіальної та адміністративної реформи.

— Передусім треба дати відповідь на запитання: для чого її проводимо? Що маємо на меті? Оскільки ми аж ніяк не перші стикаємося з цією проблемою і вже накопичений позитивний досвід проведення таких реформ. Якщо мета — створення найоптимальнішої моделі управління територіями, то цю проблему треба вирішувати комплексно. Саме такий підхід був у 1997 році, коли під головуванням Леоніда Кравчука разом із Сергієм Тігіпком опрацьовували перший варіант територіальної реформи. І він, як на мене, був непоганий. Але для реалізації реформи потрібний час. Наприклад, у Франції вона розтяглась від часів де Голля до вісімдесятих років. Вона впроваджувалася поетапно й поступово відпрацьовувалася та модель, якою Франція користується сьогодні.

Тобто вважати, що реформа може бути одномоментним актом — помилка. Одномоментно можна змінити кордони областей, районів, певний статус населених пунктів. У чому я погоджуюся з Романом Безсмертним, так це, що робити реформу потрібно обов'язково до виборів. Бо не можна спершу обрати владу в територіальних утвореннях, а потім їх ліквідовувати. Ми просто втратимо керованість. Проте реформа нам потрібна, щоб передусім рухатися в напрямі економічної і соціальної самодостатності, щоб посилити місцеве і відродити регіональне самоврядування. Тобто мова йде про модель європейського регіоналізму, яка нам вельми необхідна і практично оптимальна. Але така модель не може бути реалізована за півроку до виборів. Тим паче що, наскільки я поінформований, з 1997 року цією темою ніхто серйозно не займався.

— А чому не розпочали реформу тоді?

— Будь-який варіант реформи насамперед пов'язаний зі скороченням чиновників, втратою ними владних повноважень. А тому завжди виникатиме опір реформам саме в цьому середовищі. І необов'язково він буде відкритим. Тобто голова держадміністрації, який ризикує втратити своє крісло, сам на майдан не піде. Але в нього достатньо можливостей спровокувати обурення людей, осередків політичних партій, громадських організацій, діячів культури, церкви. Адміністративно-територіальна реформа завжди потребує політичної волі. Її свого часу продемонстрував Бальцерович у Польщі, де Голль у Франції, і, на жаль, не продемонстрував президент Кучма.

— У ситуації розбурханого суспільства, з вашої точки зору, з чого варто починати реформу?

— Тільки не з того, що пропонує Роман Безсмертний. Бо у мене є великі сумніви, що все робиться заради самодостатності регіонів, а не заради наступних парламентських виборів. Реформа, яка змінює територіальний устрій, водночас серйозно руйнує важелі впливу, що є у розпорядженні регіональних еліт. І владі це вигідно. Передусім на сході і півдні, де її позиції аж ніяк не кращі.

— Провладний кандидат зазнав поразки на заході, в центрі і на півночі. Чи не вважаєте, що адміністративний ресурс спрацює на півдні і сході?

— Я не згоден, що адміністративний ресурс не спрацював на заході, в центрі чи півночі. Він спрацював. Але на Віктора Ющенка. Це було більш приховано, бо цим займалася не влада.

Адмінресурс завжди у розпорядженні влади і завжди використовуватиметься. Хоч би хто що говорив. Інша річ, що, у разі запровадження пропорційної системи виборів, впливу адмінресурсу буде менше. Є надія, що брудні технології, які однаковою мірою використовувалися двома командами кандидатів у президенти, будуть заблоковані. В тому числі і на законодавчому рівні.

Це перша протидія адміністративному ресурсу. А ще — потрібен спільний контроль спостерігачів. До речі, в третьому турі цей контроль був достатньо ефективний і дав свій результат. Безумовно, дуже багато залежить від позицій самої влади, вищої. Якщо вона робитиме вигляд, що не бачить використання адмінресурсу, то цього не помітять і на місцях.

Перемога без

Перемога у Великій Вітчизняній війні, беззаперечно, історична та визначальна подія. Її можна охарактеризувати як велику, всенародну, священну, доленосну. Висвітлювати, аналізувати зазначений період історії необхідно в контексті будівництва України — демократичної, суверенної, соборної, унітарної республіки. В основі має бути увіковічення історичної пам'яті.

У День Перемоги переплелися радість і скорбота, гордість і гіркота, біль і надія, минуле і майбутнє, мрія про ліпше життя. Представники покоління років Великої Вітчизняної війни основним принципом свого життя визначили: діти мають жити краще в умовах миру. Українці святкували та святкують День Перемоги і як фронтовики, і як партизани, підпільники, учасники руху опору, бійці спротиву на окупованих територіях (Італія, Франція, Югославія), працівники тилу, невільники концтаборів та силою вивезені в рабство. Незабутніми є почуття радості та щастя дітей, молоді, старших поколінь — учасників оборони міст-героїв Керчі, Києва, Одеси, Севастополя, форсування Дніпра та визволення українських земель.

Нас не можуть не хвилювати публікації, в тому числі і фальсифікації, історії Великої Вітчизняної, священної, народної війни, Другої світової війни стосовно внеску народів, держав в перемогу над фашизмом. Ми переконані, що постійним об'єктом і предметом всебічних, різнобічних, виважених досліджень мають бути **події та факти** Великої Вітчизняної війни.

Особливу цінність у дослідженнях має вивчення документів, незаперечних, фактичних подій та перемог. Вони мають розглядатися з різних аспектів, точок зору, але водночас головне не втратити об'єктивність, достовірність дослідження. Доцільно також ураховувати, що виростає молоде українське покоління, яке навіть порівняно із середнім та старшим поколіннями про Велику Вітчизняну війну фактично нічого вже не знає, а якщо і володіє інформацією, то неповною або перекрученою, представленою з «авторських» точок зору. Досить часто в підручниках, посібниках неадекватні точки зору подаються за «нападаннями», «рекомендаціями» зарубіжних експертів, консультантів.

Для забезпечення достовірності та адекватності характеристики подій, фактів Великої Вітчизняної війни актуальним предметом дослідження може бути те, як представлено перемогу у Великій Вітчизняній війні наших дідів і батьків, наприклад, у листах керівників США, Великобританії до керівника колишнього Радянського Союзу

Тим паче що ці оцінки дано на широкому тлі подій на другочерговому театрі воєнних дій (Індія, Іран, Єгипет, Китай, Лівія, Мальта, Палестина, Північна Африка, Південний Туніс, Сицилія, Італія), відкриття другого фронту, бомбардувань промислових центрів (Ессен, Штутгарт, Мюнхен, Нюрнберг, Кіль, Берлін, Франкфурт, Дортмунд), конвоювання матеріальної допомоги, проведення переговорів з Туреччиною, Фінляндією, Югославією, розв'язання проблем Польщі, визначення стратегії післявоєнного розвитку та майбутнього світу, Європи, країн фашистської коаліції. Керівники США, Великобританії обіцяли допомогу — наскільки дозволить час, географічні, економічні умови та зростаючі ресурси, можливості і наявні сили.

Визначальним є те, що листування Голови Ради Міністрів СРСР з президентами США і прем'єр-міністрами Великобританії під час Великої Вітчизняної війни 1941—1945 років базувалося не лише на основі аналітичної роботи державних органів, наукових, аналітичних центрів, а й на матеріалах засобів масової інформації, документальних фільмів.

Попередній аналіз матеріалів свідчить про доцільність урахування, що сучасному та наступним поколінням необхідно пояснювати і з політичної, історичної, географічної, і з юридичної точок зору такі поняття, як «Радянський Союз», «Союз Радянських Соціалістичних Республік (СРСР)», «Радянська Армія», «Червона Армія», «Росія», «російські армії», «російський народ», «комсомол», «піонер», «радянська влада», «Британська співдружність націй і імперій», «Об'єднані нації», «Французький комітет національного визволення», які мають відповідний специфічний та політико-історичний зміст. Наприклад, у листах під поняттям "російський народ" розумілися всі народи, які входили до складу держави Радянський Союз, яка в деяких листах представлена як Росія.

У перших листах Черчілль і Рузвельт зазначали, що раді тому, як героїчні російські армії чинять такий сильний, сміливий, гарний, прекрасний і мужній опір **зовсім неспровокованому і безжалісному, без попередження**, вторгненню нацистів. Вони писали, що хоробрість, мужність, стійкість і упертість солдатів і народу викликають усезагальне захоплення.

З розумінням союзники оцінювали військові переваги, які вдалося одержати тому, що змусили ворога розгорнути сили і вступити в бойові дії на висунутих уперед західних кордонах (Кишинів, Львів, Брест, Білосток, Каунас і Виборг, а не в районі Одеси, Кам'янець-Подільського, Мінська і околиць Ленінграда), чим була частково ослаблена початкова сила удару в перші дні війни.

Зауважувалося, що вони (союзники) спостерігали із захопленням і хвилюванням за всією надзвичайною боротьбою армій. Всі відомості, які були в їхньому розпорядженні, вказували на важкі втрати і тривоги противника.

Англійські газети були сповнені захоплення російськими військами.

Наприклад, Президент США писав: «Від імені народу Сполучених Штатів я хочу висловити Червоній Армії з нагоди її 25-ї річниці наше глибоке захоплення її чудовими, неперевершеними в історії перемогами. Упродовж багатьох місяців, незважаючи на величезні втрати матеріальні, транспортних засобів і територій, Червона Армія не давала можливості могутньому ворогу досягти перемоги. Вона зупинила його під Ленінградом, під Москвою, під Воронежем, на Кавказі і, нарешті, в безсмертній Сталінградській битві. Червона Армія

ОПОЗИЦІЇ — ВЛАДА ПРИРЕЧЕНА»

— Важко розлучатися з владою?

— Для мене це вже вдруге. Першого разу я прийняв це рішення особисто. Я єдиний колишній глава адміністрації Президента, в якого у трудовій книжці запис: «Звільнений за власним бажанням». Два роки я перебував поза владою, на політичній партійній роботі й почував себе достатньо непогано. Хоча відверто (я цього і не приховував), після виборів планував повернутися на державну службу, але так склалося, що це повернення розтяглося ще на рік. У мене було бажання повернутися на Харківщину, але знадобився час, щоб знайти оптимальне рішення для переходу голови ОДА Олега Дьоміна на іншу роботу і призначення мене на цю посаду.

Чотири роки я працював чесно й порядно. І вдруге — рішення прийняв самостійно. 7 грудня минулого року написав заяву, за два тижні до третього туру голосування. І сказав президенту: «Незалежно від результатів голосування, я іду в публічну політику». Мою заяву задовольнили 17 грудня. І абсолютно про це не шкодую.

Інша річ, що тоді мене обрали головою обласної ради. Я сподівався працювати на цій посаді. Мене обрали двічі. Першого разу, щоправда, було порушено процедуру. Довелося після 26 листопада переголосовувати 8 грудня. І обидва рази за мене віддали голоси 53 депутати з 56, що брали участь у голосуванні. А потім деякі депутати просто злякалися нової влади і змінили свої погляди. Частина відчувала, що моя активна позиція завадить їхній кар'єрі. Бо багато з них були державними службовцями, очолювали державні підприємства, тобто великою мірою залежали від влади.

Взагалі за своїм складом Харківська обласна, як і більшість інших рад, абсолютно не була налаштована на перехід до опозиції. Отже, не збіглися політичні позиції — моя, як голови ради, і, власне, самої облради. Я був готовий залишити цю посаду. Але існувало одне принципове питання. Абсолютно штучно, через місяць і десять днів після мого обрання, з'явився протест прокурора і на депутатів чинився шалений тиск щодо задоволення цього протесту. У мене була надія, що мої колеги не підуть проти своєї совісті, адже я не приховував, що, коли доведу законність мого обрання, залишу цю посаду.

Спочатку обласна рада розвалилася навпіл, я програв один голос. Потім я вирішив рубати канати і виступив із різкою промовою, яка не залишала для мене шансів зостатися на цій посаді. Але й про це абсолютно не шкодую.

— Ви себе комфортно почуваєте в опозиції?

— Я вдруге у своєму житті в опозиції. Вперше був в опозиції в КПРС, коли з'явилися гасла про перебудову. І коли партія почала згортати реформи, я став на позиції демократичної платформи. Фактично я очолював її в Україні. В той час займав посаду завідувача оргвідділом Харківського міськкому партії, тоді достатньо високу у партійній ієрархії. Ситуацію з «демократичною платформою в КПУ» розглядали на Політбюро й прізвище Кушнарьов там лунало не раз. У КПУ бачили серйозну загрозу — створення демплатформи, і тоді вперше я відчув за собою стеження та прослуховування спецслужбами.

Але, на відміну від сьогоднішньої ситуації, у мене навіть думки не виникало, що боюся за життя своє чи родини. Найгірше — мене могли звільнити з цих посад, і я працював би кочегаром чи охоронцем. Сьогодні все інакше — від влади можна очікувати всього. Тим більше що з'явилося багато правоохоронців, опричників, які залюбки готові виконати роль ката. В тому числі й ті, хто нещодавно вважав за честь зайти до мене в кабінет.

— Ви перебували на владному олімпі, з 1994 року очолювали асоціацію міст України. Що завадило вам стати президентом?

— Від мого бажання нічого не залежало. Тільки влада могла визначити, хто буде спадкоємцем і єдиним кандидатом. Отже, йти самому було несерйозно. Я нічого не робив і не готувався для участі у президентських виборах 2004 року. А з часів призначень Януковича Прем'єр-міністром, а Медведчука — главою адміністрації президента, я розумів, що питання наступника вирішуватимуть три особи.

— Але народ не прийняв цей вибір, він вийшов на майдан не персонально за Віктора Ющенка.

— Це — складне питання. Я багато розмірковував над тими подіями і сприймав їх на емоційному рівні, душею, серцем. Тоді відбулося поєднання найсучасніших технологій впливу на людську свідомість і водночас були умови, коли велика частина народу була готова сприйняти ці технології. Бо дуже критично ставилася до влади. Ці громадяни на рівні підсвідомості сприйняли лозунг «Влада бандитська». І тому вирішили, що в боротьбі з цією владою дозволено все.

— Однак правоохоронців і людей, готових виконати будь-яке доручення, виховувала ваша влада.

— Українська влада. Щиро вам кажу, я дуже критично ставлюся до подій в Україні за останнє десятиріччя. І дуже критично ставлюся до тієї моделі влади, яка сформувалася в країні, особливо в останні три роки. Я абсолютно переконаний: треба було проводити багато змін. Але мені здавалося, що це краще робити еволюційним шляхом. «Нова команда», яка прийшла до влади, значною мірою використала демократичні лозунги. Але вона, за сутністю своєю, не є моральною, не є демократичною і не є професійною. Це друга частина команди Кучми! Якій або не знайшлося місця (його не всім вистачає), або вони чимось себе скомпрометували і змушені були піти з влади, або — і це справді було — з діями можновладців на певному етапі не погоджувалися.

Треба захищати всіх українців! Щоб усі разом бажали єдності, соборності, міцності і Україні, і українській нації! Оце і є найскладніше питання сьогодення! Я знаю настрої на сході. І зараз значна кількість людей в душі не має свого президента.

Я не хочу, щоб у моєму образі шукали ворога. Сподіваюся, що я й інші, хто захищає такі ж позиції, будуть врешті-решт почуті. І влада зрозуміє, що з опозицією, яка налаштована на пошук конструктиву, потрібно обов'язково співпрацювати. А поки що реалізується інший сценарій, спрямований на одне — знищення або паплюження опозиції в очах суспільства. Шукають будь-який компромат. І на мене також. Звинуватили у незаконному користуванні службовим автомобілем і намагалися оштрафувати на 255 гривень. Це просто смішно.

Я хотів би, щоб була економічна і соціокультурна самодостатність областей. На мій погляд, вона полягає саме в тому, що регіони на місцевому законодавчому рівні захищають життєві і ментальні цінності людей. Щоб за будь-якого глави держави українці не бачили загрози своїм цінностям. Як це було на минулих виборах. На заході дуже боялися Януковича, на сході — Ющенка.

— У 1994 році був такий же поділ.

— Тоді була образа багатьох людей на Кравчука і до ідеї створення Української держави. Тоді люди очікували, що після її створення всі відразу стануть багатшими. Не сталося. Навпаки. Стали біднішими. Тому й образилися.

Повертаючись до сьогодення, хочу сказати: був і залишаюсь оптимістом. Вірю в український народ, вірю в добро, вірю в справедливість. На цьому стояв і стояти буду!

застережень

не тільки завдала поразки противнику, а й перейшла до великого наступу, який успішно розвивається вздовж всього фронту від Балтики до Чорного моря. Вимушений відступ противника дорого обходиться йому людьми, матеріалами, територією і особливо важко позначається на його моральному стані. Подібних успіхів може добитися тільки армія, яка має вміле керівництво, міцну організацію, відповідну підготовку і передусім рішучість перемогти ворога, незважаючи на власні жертви. Водночас я хочу віддати належне російському народу, з якого Червона Армія бере свій початок, і від якого вона отримує людей і оснащення. Російський народ також віддає всі свої сили війні і зазнає величезних жертв. Червона Армія і російський народ напевне змусили збройні сили Гітлера йти шляхом до остаточної поразки і завоювали на довгі роки захоплення народу Сполучених Штатів».

У своїх привітаннях представники США і Великобританії окремо відзначали героїзм наших дідів, прадідів під час захисту, визволення таких міст: Москви, Ленінграду, Сталінграду, Севастополя, Одеси, Києва, Вязьми, Орла, Мінська, Вільно, Ростова-на-Дону.

В одному із листів зазначалося, що, ведучи спільну боротьбу проти запеклих ворогів, тисячі й тисячі солдатів тих великих і малих націй, які об'єдналися для захисту свободи, справедливості і людських прав, зустрічають свята далеко від дому, за океанами і континентами, на полях, вкритих піском пустелі або снігом зими, у джунглях, в лісах, на військових або торгових суднах, на острівних плотах від Ісландії до Соломонових островів, у Старому і Новому Світі.

Вони намагаються, до межі своїх сил, незважаючи ні на час, ні на календар, стримати ворога і відкинути його. Вони завдають потужних ударів і отримують удари у відповідь. Вони вели благородну боротьбу за перемогу, яка принесла мир усьому світу, свободу, зростання благополуччя всіх людей.

З глибоким і вічним почуттям подяки Конгрес Сполучених Штатів у спільній резолюції передав через свого президента від імені народу Сполучених Штатів збройним силам і допоміжним частинам наших союзників на суші, на морі і в повітрі найліпші побажання і привітання до свят, їм і їхнім сім'ям гарячу надію на швидку і повну перемогу та на міцний мир і молитву про цю перемогу і про цей мир.

У відповідності з цим президент США був вдячний за передачу збройним силам і допоміжним частинам Радянського Союзу від імені Конгресу Сполучених Штатів, від імені президента США і від імені народу Сполучених Штатів сердечних побажань, привітань, надії на молитву, висловлених у спільній резолюції Конгресу.

У резолюції наголошено ще й на тому, що саме солдати Радянської армії принесли Росії перемогу, мир, безпеку після такої величезної бурі, а Радянський Союз може справедливо пишатися своїми героїчними перемогами.

Використано такі характеристики в листах стосовно термінів: війна, народ, збройні сили, армії, офіцери, солдати, загони партизан, морський флот, боротьба, керівництво армій, загарбники, перемога, оборона, наступ.

Війна характеризується як віроломна, варварська, похмура долина, тривалий період боротьби і страждань на шляху до перемоги.

Народ — мужній, рішучий, хоробрий, стійкий, волелюбний, у вищій ступені хоробрий, великий, рішучий. Воля до перемоги най ворогом непохитна.

Збройні сили — могутні, рішучі, хоробрі, віддані, майстерні, мужні, самовіддані і стійкі. Заслуженою нагородою збройним силам за їх відданість є перемога.

Армії, офіцери, солдати, загони партизан — віддані, стійкі, непереможні, доблесні, талановиті, хоробрі, прекрасні, представники великої нації, покрили величною славою її командирів і рядових, записали навіки їх дії в історію.

Морський флот — доблесний.

Боротьба — доблесна, мужня, стійка, колосальна, героїчна, напружена.

Керівництво армій — чудове, віддане. Заслуженою нагородою керівництву за їх відданість є перемога.

Загарбники — варвари, нацистські тирани, а їхні керівники — дволикі.

Перемога, оборона — доблесна, чудова, блискуча, велика, славна, свята, прославлена навіки, героїчна, синонім сили духу і стійкості.

Наступ — організований, упевнений.

Радянський Союз — могутній, вніс величезний внесок у справу цивілізації і свободи.

Перемоги наших батьків, дідів і прадідів у роки Великої Вітчизняної війни надавали союзникам упевненості в завершенні війни, можливість опиратися, надихали народи, були джерелом великого підбадьорювання в період випробувань, допомогли ще сильніше кріпити дружбу народів

Командири і бійці військ на фронті, чоловіки і жінки, які підтримували їх, працюючи на заводах і на полях, об'єдналися не тільки для того, щоб покрити славою зброю своєї країни, а й щоб своїм прикладом викликати серед всіх Об'єднаних націй нову рішучість прикласти всю енергію до того, щоб добитися кінцевої поразки і безумовної капітуляції спільного ворога.

Керівники США та Великобританії констатували, що нацистські керівники недооцінили масштаби, в яких радянські уряд і народ розгорнули і зміцнили свою військову могутність для захисту своєї країни, і вони зовсім не зрозуміли рішучості і хоробрості радянського народу.

Упродовж воєнних років свободолюбиві народи всього світу спостерігали з дедалі зростаючим захопленням за історичними подвигами збройних сил Радянського Союзу і схиляли голови перед майже неймовірними жертвами, які так героїчно несе російський народ.

Прем'єр Великобританії В. Черчілль в офіційному посланні Й. Сталіну 23 лютого 1945 року писав: «Червона Армія святкує свою 27-му роковину з тріумфом, який викликав безмежне захоплення її союзників і який вирішив долю германського мілітаризму. **Майбутні покоління визнають свій борг** перед Червоною Армією так само беззастережно, як це робимо ми, хто доживе до того, щоб бути свідком цих чудових перемог».

Констатувалося, що зростаюча могутність об'єднаних збройних сил Об'єднаних Націй, яка у все більших розмірах застосовується проти нашого спільного ворога, свідчить про дух єдності і самопожертвування, необхідного для завершальної перемоги. Цей само дух надихав під час підходу до відповідальних завдань встановлення миру, які перемога порушить перед усім світом.

Неоціненний внесок Радянського Союзу у справу цивілізації і свободи.

З нагоди спільної перемоги вітання надсилалися народу й армії Радянського Союзу та їх чудовому керівництву. Міста Ленінград і Сталінград були нагороджені Почесними грамотами від імені США.

Не можна не погодитись із побажанням колишніх керівників США та Великобританії, що наші народи будуть і далі розвивати те глибоке взаєморозуміння, яке відзначало спільні зусилля.

Майбутні покоління визнають свій обов'язок перед Червоною Армією так само беззаперечно, як це зробили ті, хто дожив до того, щоб бути свідками тих великих перемог.

Президент США Г. Трумен 8 травня 1945 року на честь здобутої над фашизмом перемоги телеграфував Й. Сталіну: «Ми високо цінуємо чудовий внесок могутнього Радянського Союзу в справу цивілізації і свободи. Ви продемонстрували здатність свободолюбного і у вищому ступені хороброго народу розгромити злі сили варварства, якими могутніми вони не були б».

Що стосується святкування Дня Перемоги 9 травня, то варто на основі листування зробити окреме дослідження поденно і погодинно.

Борис ЧИЖЕВСЬКИЙ,
завідувач секретаріату Комітету Верховної Ради України з питань науки і освіти, кандидат педагогічних наук.

■ **ПЕРЕДПЛАТИВ І ВИГРАВ**

На курорт — із подарунком від «Голосу»

Ветеран війни Іван Матвійович Тимофеєв передплачує нашу газету з першого номера. Вигравши приз від «Голосу України», зазначив:

— Я завжди цікавився законодавством України. Із здобуттям незалежності саме ця газета давала найповнішу інформацію про законотворчу і політичну ситуації...

Наш читач — людина з цікавою і складною долею. У 42-му пішов на фронт, служив у піхоті і авіації. Демобілізувався в 1964 році за інвалідністю. Працював у міській прокуратурі, юристом на заводі. Сьогодні ветерану дошкуляють старі рани і хвороби. Днями він їде в один із санаторіїв на Вінниччині. А наш подарунок — чоловічу сорочку від підприємства «Санта-Україна» — візьме з собою.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

Фото автора.

НЕ КРИЧИ ПРО ВЕСЬ СВІТ — СКАЖИ ПРО СВОЄ СЕЛО

Цими днями італійські ЗМІ обнародують списки країн — неучасниць венеціанського Бієнале. Мовляв, ой-ой-ой, як не соромно бути такими некультурними й ігнорувати Міжнародний форум сучасного мистецтва, який у 51-й раз стартував в Італії.

України в цьому чорному реєстрі немає. Наша експозиція гідно (принаймні не гірше, ніж в інших) представлена на форумі. Навіть дві. Щоправда, одна презентація проходить офіційно, за особистої підтримки міністра культури і туризму Оксани Білозір і за державні гроші. Друга — в приватному порядку і за приватні кошти. Автор цієї акції — український політик, бізнесмен і народний депутат Віктор Пінчук. Але, зрештою, над двома цими експозиціями розвивається синьо-жовтий прапор. Одна презентація — добре, а дві — круто.

Міністр культури і туризму Оксана Білозір та народний депутат Віктор Пінчук на презентації проекту Миколи Бабака у Венеції

Півроку триває день Бабака

«Ми діти твої, Україно» — так називається проект Миколи Бабака, що представляє нашу країну на венеціанському форумі сучасного мистецтва. Українська презентація — це старі фотографії мешканців одного села і ганчіркових ляльок ручної роботи. Це село Вороненці, що в Черкаській області. Звідтіля родом Микола Бабак. Проект розмістився у двох залах: першому — фото і лялечки, в другому — і відео з Майдану. На екрані співачка Руслана в помаранчевій кофті разом з народом скандує «разом нас багато», юнаки б'ють у барабани-бочки... Один з цих інструментів раніше стояв біля Кабміну, тепер він грає відповідальну роль експоната в кутку нашого відео-залу.

Чесно кажучи, ця експозиція трохи випадає із загального контексту виставки. Вона не солідарна із загальним духом провокації, легкого божевілля і часом відвертого випендрювання, яким насичено Бієнале. Таке враження, що вітчизняний проект застебнуто на всі гудзики. І незважаючи на свою етнічність, концептуальне звернення до «коріння», людяність і фолк, на загальному тлі має пуританський вигляд. У цьому очевидна його інтрига.

Утім, інтриги почалися ще на батьківщині.

— Наша участь у Бієнале чомусь завжди супроводжувалася культурно-політичними інтригами. Знімали одних кураторів, призначали інших, на конкурсі перемагали одні проекти, а країну представляли інші, — розмірковує комісар українського проекту, президент центру сучасного мистецтва «Совіарт» та асоціації артгалерей України Віктор Хаматов.

За словами комісара, часу на підготовку практично не було. І хоча художники теоретично знали про традиційне проведення Бієнале, практично про нього оголосили «день у день». Тобто в терміновому порядку зміг представити свою роботу чи концепцію проекту лише той творець, який її уже мав. От «Совіарт» зробив ставку на Бабака. У результаті конкурсного добору (що проходив досить своєрідно) «діти» Бабака і поїхали до Венеції.

Хаматов вважає, що в Україні такий конкурс має відбуватися привселюдно. Хоча в деяких країнах достатньо директиви міністра культури. А в нас уся ця абракадабра з добором усе-таки дала позитивний результат. Було вироблено положення про проведення конкурсу проектів на венеціанський Бієнале. Його зареєстровано в Мін'юсті. Відтепер цей документ — постійно діюча законодавча основа при підготовці до участі в міжнародному форумі сучасного мистецтва.

— Ми перебуваємо у Венеції в палаццо Лолін на Гранд-каналі, — в репортажному стилі відкоментував подію нашому кореспондентові куратор українського проекту Олексій Титаренко. — Щоранку на мармуровій підлозі біля входу до палаццо я, наче маніяк, пишу крейдою (англійською, звісно) слова мого улюбленого філософа Мілоша Формана «Не кричи про весь світ — скажи про своє село». Тут такий дурдом! 115 країн беруть участь у Бієнале. І щоб не загубитися, вихід один — треба бути самим собою.

Справжнє мистецтво не придумаєш. Воно має рости, як дерево. Ми антиглобалісти. Ми проти Макдональдз у мистецтві, — заявляє Титаренко.

— А ви не боїтеся, що ваш проект загубиться на Бієнале?

— Ми спеціально зробили дуже сучасний, але український проект. У той час, коли все уніфікується, важливо не втратити себе. Мистецтво і все життя повинні мати колір, смак, запах. Воно не повинно бути пластмасовим, — парирував куратор.

На запитання «Голосу України» — чи не страшно було виставлятися на Бієнале, Микола Бабак відповів: «Ні, це саме собою сталося». І чомусь почав виправдовуватися, мовляв, був конкурс, журі і т. д.

Хоч би як там було, 11 червня у Венеції було днем Бабака. І ще півроку кілька кімнат палаццо Лолін будуть українською територією, на якій відвідувачі зможуть побачити нашу країну в образах сільської фотографії та виду з помаранчевого Майдану.

На презентації українського проекту «Ми діти твої, Україно» на 51-му венеціанському Бієнале

І місяць Пінчука

Віктор Пінчук у рамках Бієнале виступив як продюсер і виставив приватну колекцію, що, за його словами, усе-таки представляє українське мистецтво. Пінчук зізнався, що особисто він віддає перевагу імпресіоністам, авангардистам. А в публічних презентаціях його консультують відомі мистецтвознавці. У даному разі француз Ніколя Паріо, який був головним куратором минулого Бієнале. Тепер він куратор пінчуківської експозиції, виставленої у Венеції в палаці Папандополе на Гранд-каналі з 8 червня по 10 липня. Це гарне, лобове місце — український меценат орендував у принцеси Біянки.

— Я з самого початку вважав, що тут треба представляти вітчизняних майстрів сприймаються як частина світової культури, — каже Віктор Пінчук і стверджує, що його проект тиставляти чи навіть порівнювати ці дві акції. Головне — обидві вони українські. Обидві — серйозні заявки на участь на-

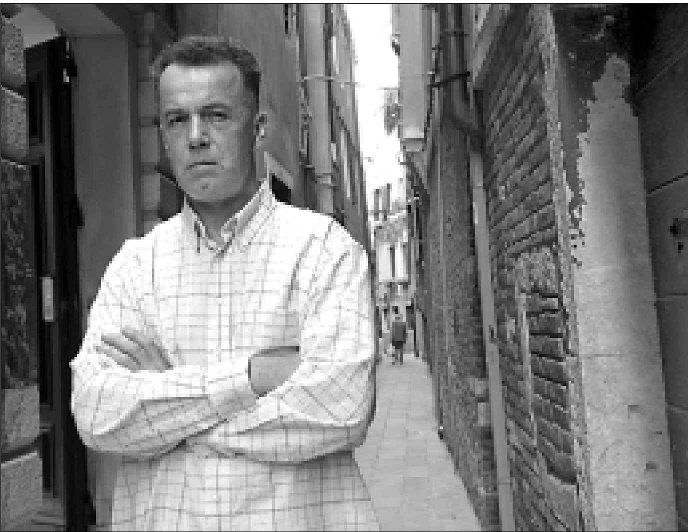
Комісар українського проекту Віктор Хаматов спілкується із художником Миколою Бабаком

ставити українських художників. Тепер я розумію, як помилявся. Мені пояснили, що українських художників треба помістити у світовий, глобальний контекст. Тому в нас в експозиції вісім художників, з них тільки троє — наші співвітчизники. А інші зірки, роботи яких є і в інших колекціях. І тому в такому антуражі роботи коштує дешевше, ніж офіційна українська презентація.

Утім, не будемо прошої країни у світовому культурному контексті.

Ольга ВАУЛІНА.

Фото Ярослава ШАПОЧКИ.

Автор проекту «Ми діти твої, Україно» Микола Бабак

На презентації українського проекту на венеціанському Бієнале була присутня міністр культури і туризму Оксана Білозір.

Кореспондент «Голосу України» поцікавився, як наш культурний міністр оцінює участь України в 51-му Бієнале?

— Пробити участь України в Бієнале було надзвичайно складно. Ми не встигали вчасно подати інформацію організаторам Бієнале про свою участь. Пам'ятаєте, як скандально проходив добір претендентів на участь у цьому міжнародному форумі? Тому ми не могли випустити поліграфічну продукцію — буклети, плакати, каталоги. Через нас на тиждень затримали друкування каталогу всього Бієнале, щоб Україна встигла подати свою інформацію.

Я обійшла багато виставок і вважаю, що наша експозиція краща. Чим? Щедрістю, добротою, людяністю, основоположними моральними цінностями... Саме таким духом пронизана наша виставка.

За словами Оксани Білозір, виставитися на венеціанському фестивалі сучасного мистецтва для України було дуже важливо. Свою заслугу в організації підготовки до представлення проекту Бабака на Бієнале Оксана Володимирівна бачить у тому, що, незважаючи на скасування фінансування цієї акції попереднім урядом, було знайдено кошти, проведено велику роботу, налагоджено зв'язки... Білозір вважає, що багато країн уже сприймають Україну як повноправного члена в єдиному європейському контексті. І якби наша країна не взяла участь у міжнародному культурному форумі у Венеції, «нас би не зрозуміли».

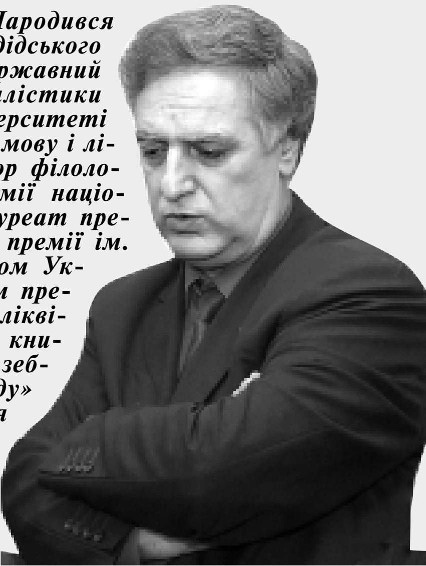
Два береги — два крила...

«Поезія для мене — це насамперед пошук самого себе...»

Рауль ЧИЛАЧАВА.

З ДОСЬЄ:

ЧИЛАЧАВА Рауль Шалвович. Народився 15 травня 1948 р. у селі Чітацкарі Зугдідського району, Грузія. Закінчив Тбіліський державний університет — факультет журналістики (1970), стажувався в Київському університеті імені Т. Г. Шевченка (вивчав українську мову і літературу). Член президії НСПУ, доктор філологічних наук, професор, академік Академії національних і соціальних відносин Грузії; лауреат премії ім. М. Т. Рильського, міжнародної премії ім. В. К. Винниченка. Нагороджений орденом України «За заслуги» III ступеня, орденом преподобного Нестора Літописця. Учасник ліквідації аварії на ЧАЕС; автор поетичних книжок: «Початок» (1973), «Бути», «Чому зебра смугаста» (1976), «Після заходу» (1979), «Час побачення» (1982), «Земля насущна» (1983), «Рівнодення» (1984), «В гостях і дома» (російською мовою, 1985), «Вітер над стиглими нивами» (1987), «За тбіліським часом» (1991), «Весела абетка» (1992), «Стіна плачу» (1995), «Нічний подорожній» (1996), «Восьмий день тижня», «Сліди рук» (1998), «Переліт янголів», «Куди ти грядеш, Грузіє?». Монографії: «Микола Бажан» (1975), «Пантелеймон Петренко — перекладач «Витязя в тигровой шкуре» (рос. мовою. — 1985). Антологія української поезії: «Серпень (55 українських поетів)». І багато іншого, що так потрібне справжній культурі, а не тільки нашим народам — грузинському й українському...

Гадаю, ще попереду — дослідники літературної Гори, яку, скопавши до глибин свою землю і землю українську, насипав Чилачава за свої плідні трудові роки. Метод цього талановитого грузина зі зближення культур — неоцінений і непроминальний. Як не всихає глибина літературних свіжих джерел і Грузії, і України. Кожне слово про них поза їх межею — це вже Епоха міжнародних культур. Це — добро загальне, світового значення.

— Вами особисто зроблено чимало. Що Ви змінили б, виконали по-іншому тепер з висоти своєї нинішньої майстерності?

— Не скажу, що в захваті від усього, мною надрукованого за тридцять п'ять років творчої роботи, але, водночас, майже не назву і таких речей, що зовсім уже не подобаються. Річ у тім, що в літературі я все життя робив саме те, що мені подобалося робити. У мене немає так званих паровозів — віршів про партію, Леніна, комсомол, БАМ та інші дурниці, на яких колись робили імена і премії, тому зі спокійною совістю можу перевидавати і свої давні опуси, можливо, не завжди рівноцінні за художнім рівнем, зате чесні, щирі. Я ніколи не лукавив перед Музою, у радянський час навіть ніде не служив, щоб до кінця бути відданим тільки їй. Щоправда, колись на прохання видавництва «Дніпро» переклав вірш П. Тичини «Партія веде». Втім, я ж переклав і його кращі вірші зі збірників «Сонячні кларнети», «Вітер з України», «Плуг», «Замість сонетів і октав»...

— Класика грузинська, класика періоду соціалізму... Який вигляд вони мають нині у вашого народу?

— Активна рецепція помітної частини грузинської класики на батьківщині Шевченка — факт очевидний. Точно так само я сказав би про рецепцію української класики в Грузії. Разом з тим є проблема подальшого розвитку грузинсько-українських літературних взаємин. Необхідні нові переклади, нові компаративістські дослідження, потрібні молоді кадри. У Київському національному університеті імені Тараса Шевченка, де я мав честь бути професором, уже випустили одну групу українських грузиністів-картвелологів. Можливо, хтось з них і підхопить нашу естафету.

— Що вважаєте своїм найвищим досягненням у літературі? Що вже не подобається? Що охололо?

— На мою думку, до найвищого досягнення ще треба дожити. Доки працюється, над цим не хочу думати. Тим паче, що автор у самооцінці може дуже сильно помилятися. Однак дещо справді зроблено, видано близько 80 книжок грузинською, українською, російською мовами, — своїх і «чужих», тобто перекладних, — серед яких, сподіваюся, можна відшукати і гідні читацької уваги.

І якщо все-таки, вас цікавить конкретика, відповім: як перекладач, своїм кращим досягненням вважаю авторську антологію української поезії, що містить близько 300 творів 55 авторів.

Як грузинський поет я випустив більш як 20 збірників своїх віршів, у яких намагався максимально виразити себе, але поки що моя найкраща книга грузинською мовою, як мені здається, збірник «Двадцять п'ятий кадр» (2003). У своїх поетичних творах я намагаюся не відірватися від національних традицій, зберегти грузинський дух і колорит, торкнутися найбільш хвилюючих тем рідного народу і водночас шукати свій оригінальний, самобутній шлях втілення власних поетичних візій. Писати вірші грузинською мовою, якою створено стільки світових шедеврів, — справа ризикована, але хто сказав, що писати іншими мовами легше? Я пишу, до речі, і українською, видав нею не одну книжку, але на даному етапі серед них підсумковою є «Дві столиці» (2001), жанр якої визначено так: «українська творчість грузинського поета». Люблю розмаїтість поетичних форм: сонети, тріолети, ронделі, рубаї, пробую руставелівський шаїрі, білий вірш, верлібр, експериментую, складаю паліндроми, шукаю нове звучання слів, дзвінкі, що ще не були у вживанні рими, дуже часто — омонімічні (грузинською вони називаються «маджама»), свіжі порівняння й епітети. Поезія для мене — це насамперед пошук самого себе, тому що лише той, хто себе знайшов і зрозумів, зрозуміє й інших, знайде власне місце у вирі життя. Заняття непросте, але без такої мети нема сенсу братися за перо.

— Над чим Ви працюєте тепер?

Я — «багатоверстатник». Працюю одночасно над кількома книгами різних жанрів, як правило, грузинською і українською мовами. Пишу вірші, перекладаю, складаю антології і тематичні збірники, готую передмови і коментарі до власних і чужих видань. Нинішній рік — особливо врожайний, щоправда, поки що за підготовленими рукописами, які, сподіваюся, побачать світ найближчим часом. Як людина незабобонна, можу назвати книжки, виходу яких чекаю: це насамперед «Давітіані» Давида Гурамішвілі, 300 років з дня народження якого виповнюється нинішнього року. Чудовий переклад М. Бажана я супроводжу великою передмовою, післямовою і коментарями. У такому вигляді він видається вперше, і, сподіваюся, його зустрінуть з інтересом. Готові до видання також складена мною антологія грузинської класичної і сучасної поезії «Золотий виноградник» у перекладах кращих українських поетів, літературно-публіцистичний збірник «Шевченко і Грузія», куди увійшло все краще, написане грузинськими авторами про геніального Кобзаря, збірник «Чудова трійця», що вмістив вибрані поетичні твори Т. Шевченка, І. Франка і Лесі Українки в моїх перекладах, також мій невеликий перекладацький двотомник «Вітер з України» П. Тичини і «Мтацміндський місяць» Г. Табідзе. Ці книги цікаві ще й тим, що їх оформлено авторськими малюнками, адже і Павло Григорович, і Галактіон Табідзе дуже добре малювали. Зданий у виробництво збірник грузинських казок, прислів'їв і приказок у моїх перекладах, друкується збірник моїх нових грузинських віршів «Ордалія» (це латинське слово означає середньовічний спосіб з'ясування винуватості людини шляхом так званого «Божого суду» — особливо жорстокого випробування. Цю метафору я використовую до Грузії початку 90-х років минулого століття, та й сучасної теж). У переддень минулого року у видавництві «Мистецтво» вийшов чудово оформлений том бажанівського перекладу «Витязя в тигровій шкурі» з моєю передмовою і післямовою, а от буквально днями в київському видавництві «Факт» побачив світ складений мною збірник батька і сина Константине і Звіада Гамсахурдіа (прозу батька переклали ми з дружиною, а вірші сина з мого підрядкового перекладу «озвучили» поети П. Засенко і П. Осадчук).

— Чи є для Вас критерій кращої сьогоднішньої української поезії, прози? Те ж саме — в грузинській літературі?

— Критерії в літературі, вимоги до неї, чи то вона — українська, грузинська або будь-яка інша, універсальні, єдині — твори повинні бути досконалі за формою, вишукані за мовою, змістовні й образні, нести гуманістичні, високоморальні ідеали. Добре, коли дидактика й ідеологічні установки автора не тиснуть на читача, коли йому, читачеві, після прочитання книжки залишається можливість для міркувань і власних висновків. З багатьох соцреалістичних книг буквально «стирчали» саме моралізаторські й ідеологічні стріли, тому і сприймали їх з недовірою, а тепер уже зовсім викинули на смітник історії. До речі, мушу зазначити, що в минулому грузинські письменники частіше, ніж українські, примудрялися уникати загальноприйнятих догматів радянської ідеології, завдяки чому багато їхніх книг пережили епоху, що пішла, й залишаються улюбленими у читачів і досі. Такими я вважаю вибрану прозу К. Гамсахурдіа, М. Джавахішвілі, Ч. Аміреджибі, Н. Думбадзе, О. Чиладзе, Г. Дочанашвілі, Г. Гегешідзе, Р. Мишвеладзе, Р. Чейшвілі, поетичні твори Г. Табідзе, Т. Табідзе, Т. Гранелі, Г. Леонідзе, П. Яшвілі, Ш. Нішніанідзе, М. Мачаваріані, А. Каландадзе, М. Лебанідзе, Т. Чантурія... Список, хвалити Бога, можна продовжити.

В Україні, як, можливо, ніде в Радянському Союзі, лютувала цензура, що забороняла майже все національне, патріотичне, що не могло не позначитися на загальному стані літератури.

Сучасна українська література, скинувши окови соціалістичного реалізму, шукає нові виразні засоби для повноцінного відображення дійсності, домагається акумуляції національної ідеї і самоствердження у свідомості сучасних читачів як незалежний, самодостатній ідейно-художній і естетичний феномен. На цьому шляху чимало експериментів, часом не зовсім вдалих, але це я вважаю хворобою зростання, що повинна швидко минути.

— Що б Ви особисто хотіли бачити в наших літературах, вимірюючи їх світовими стандартами? Як ставитеся до літератури нобелівських лауреатів останніх років?

— З перебудовних часів у літературі, як і багато в чому іншому в нашому житті, ми впали в іншу крайність. За відсутності Головліту (тобто — цензури) стали друкувати геть усе: низькопробні бойовики, детективи, порнографію, усіляку маскультурну маячню. Хотілося б, щоб наші автори, наші літератури загалом повернулися до тих критеріїв, про які я вище вже згадав.

Про нобелівські премії... Чи то переклади творів нинішніх нобеліантів не ті, щоб до кінця відчути їх велич, чи то лауреати нині пішли дрібніші... У грузинській літературі XX століття, наприклад, як мінімум три письменники — Г. Табідзе, К. Гамсахурдіа, О. Чіладзе — безперечно, могли б стати лауреатами Нобелівської премії, але Грузія поки що не має своїх лобістів на такому рівні. Втім, як і Україна.

Узагалі ж мені здається, що багато премій у світі, не тільки нобелівські, частіше стали присуджувати за політичними і особистими симпатіями членів журі, далекими від художніх критеріїв. У цьому сенсі нобелівський комітет недалеко пішов від доморослих «медіаторів» з національних премій, які щорічно дивують публіку своїми екстраординарними рішеннями...

Бесіду вів Володимир ЮГОВ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

■ **БЛАГОДІЙНИЦТВО**

Фонд допомоги дітям Чорнобиля закликає наслідувати приклад Руслани

Нещодавно в розважальному комплексі «Арена» в Києві за підтримки Фонду допомоги дітям Чорнобиля було проведено благодійний концерт Руслани. Більш як 200 тисяч гривень, що зібрали, буде спрямовано на закупівлю обладнання для кількох дитячих лікувальних закладів країни. Зокрема, для дніпропетровської лікарні № 3, київської № 2, львівського навчально-реабілітаційного центру «Джерело».

Про це повідомила на прес-конференції засновник і директор фонду Надія Матківська.

— Фонд засновано в США як благодійну організацію, — розповіла вона, — яка працює в Україні вже 15 років. За цей час поставлено в Україну сучасного медичного устаткування та медичних засобів на більш як 53 мільйони доларів. Фонд має 19 партнерських лікарень по всій Україні. Його медичні програми зосереджено на покращенні реанімації новонароджених, дитячої кардіохірургії, педіатричної онкології, поліпшенні умов життя в українських сиротинцях для дітей з фізичними вадами розвитку.

Надія Матківська і виконавчий директор фонду Олександр Кузьма дякували Руслані за благодійний внесок для лікування дітей Чорнобиля і закликали всіх митців наслідувати її приклад.

— Ми з Русланою й надалі проводитимемо такі благодійні концерти, — запевнив журналістів продюсер, режисер і її чоловік Олександр Ксенофонтов. — Ми підтримуємо керівників фонду і просимо всіх митців ділитися з дітьми, — додав він.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.
Київ.

Фото УНІАН.

Покосу з росою, з сонцем — молотьби

Червневого дня перевантажені телефонні лінії у південно-західному напрямку Київщини — іменинні вітання приймає Іван Миколайович Суслов, генеральний директор агропромислової корпорації «Сквира», меценат і хранитель уже призабутої селянської щиросердності й хлібосілля. Його долі не відмовиш у «почутті гумору» — явила на цей світ у день, що згодом найменують Всесвітнім днем боротьби із засухою. Символічна прикмета не лише для Суслова-аграрія, а й Суслова-підприємця, який упродовж багатьох останніх років мужньо відстоював «місце «Сквири» під сонцем» у герці із сумнозвісним на Київщині засушливим кланом.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Певно, чоловікові й досі не віриться, що зосталися далеко на пройденій дорозі очікування вибухів гранат у офісі, «спецназівських» бригад-перевіряльників зі столиці, спроби «неопродрозверстки» від імені держави, непояснені дорожні автопригоди і вовче нерозуміння в чужих очах: навіщо йому чиїсь знедолені діти, як є свої — нагодовані та доглянуті. Хоча й без «помаранчевих революцій» було зняття, що заслужив у своєї «гуморної» долі не лише заборонних і попереджувальних знаків на своїх битих і мощених шляхах. Щоб на в'їзді у Буки з батьківської домівки-школи навстріч вибігали поріднені сини й донечки, щоб у зведеному ним поряд величному православному Храмі отримувало благословення якнайбільше буківських молодят, а потойбічний рай для сивих вироблених односельців асоціювався з рукотворним (руками і душами Суслових) куточком над умиротвореною Раставицею.

Сила і мудрість хазяїна з Буків не в його матеріальному багатстві (у зубожілій Україні тугий гаманець перестав дивувати), а в його, кажучи мовою військових, дислокації. Рахунки — не в офшорах, палаци — не на багамах і флоридах, діти — не в лас-вегаських казино (найстарший син — наймолодший мер районного міста). Все це з ним тут постало і над ним століттями стоятиме.

Дивишся на все те та й ловишся на думці: новим мужам держави на рівних удалося б погомоніти з буківським господарем про перемоги над учорашнім «старим режимом», а ось що натомість будувати, варто було б таки подивитись у Буках — перед тим, як переймати досвід по Європах і Америках. Простіше кажучи, наша стежка у Європу проляже через Буки.

А іменинникові чого побажати? Покосу з росою, з сонцем — молотьби, з вітерцем ходи. Все решту йому тоді буде за що купити.

Анатолій БЕНЬ,
за дорученням «голосоукраїнців».

Вчитися ніколи не... рано!

Ми отримали інформацію, що у столиці мешкає і працює дуже цікавий викладач гри на гітарі. Не «народний», не мегапопулярний, а саме цікавий. Ми поїхали в сьому київську музичну школу імені Ігоря Шамо, щоб дізнатися, чим Володимир Гоменюк відрізняється від своїх колег.

У класі сидів хлопчик, який навіть не діставав ногами до підлоги, і... грав на гітарі! Зрозуміло, що з-під дитячих пальчиків лунали не шедеври Френсіса Гойї, але малий дуже старався: принаймні відтворювати окремі звуки йому вдавалося. Володимир Гоменюк весь час стежив за спиною свого учня, щоб той не горбився. А після уроку Федько отримав цукерку. За сумлінність. Наступним на стільці опинився 6-річний Олексій. Я навіть не чекала, що дитина дошкільного віку може співати й акомпанувати собі на гітарі. «Він і в концертах бере участь», — усміхається Володимир Анатолійович.

Та коли я вслухалася у зміст тексту, то зрозуміла, чому діти з таким задоволенням біжать на уроки. Звучав хіт приблизно так:

Ой рятуйте, ой тримайте,
Краще вже зробити клізму,
Ніж сидіти вигравати
На гітарі хроматизми...

Але після заняття Олексій отримав замість неприємних процедур, про які співав, 12 балів у щоденник і свою порцію цукерок! Протягом заняття дитина встигла повторити всі старі пісеньки (їх було десь близько 10) і вивчити нову п'єску. Враховуючи, що урок триває 15 хвилин, творчі досягнення хлопця справді тішать.

— Я не ставлю собі за мету готувати дітей до консерваторії, — пояснює Володимир Гоменюк, — в основі моєї методики два принципи: щоб учень отримував справжнє задоволення від занять і щоб його фізичні, розумові та музичні здібності розвивалися паралельно. Я на своєму досвіді переконався, що починати займатися музикою треба якомога раніше. За радянською системою дітям до 10 років грати на гітарі взагалі заборонялося. Адже «спочатку мали зміцніти кістки та м'язи». Тому мені інструмент вперше потрапив до рук у 14. Я про це й досі шкодую, отож уже 20 років намагаюся докорінно змінити принципи гітарної педагогіки. Оскільки Володимир Гоменюк є членом правління методоб'єднання гітаристів України, він активно запроваджує свою методику у київських школах. І радісно повідомляє, що останніми роками вік гітаристів-початківців помітно зменшується.

— Мені взагалі пощастило, що колектив сьомої школи завжди радо приймає і підтримує мої ідеї. Інакше для реалізації планів довелося б відкривати приватний заклад. А це у наш час річ доволі складна й недешева.

У правильності обраного шляху педагог упевнився вже після перших успіхів своїх підопічних. Оксана Шеляженко, яку він вчив багато років тому, сьогодні не тільки є лауреатом багатьох конкурсів, а й викладає у Національному університеті культури і мистецтв. Яскравий приклад «Пігмаліонівського таланту» Гоменюка — цьогорічний випускник школи Марк Топчій. Він був одним з перших, з ким гітарист працював з чотирьох років. Зараз Марку 14, він переможець багатьох всеукраїнських та міжнародних фестивалів, а за неперевершений виступ на конкурсі виконавців іспанської музики хлопець, окрім призового місця, ще й отримав можливість поїхати на Пальма де Мальорку.

А цього року Володимиру Анатолійовичу вдався чи не найважчий і найризикованіший експеримент: у Міжнародному конкурсі гітаристів «ГітАс» взяв участь... 6-річний Владислав Каращук. Окрім схвалення педагога та щирих оплесків слухачів, хлопчик ще й отримав фірмову концертну гітару.

— Я прошу всіх батьків, щоб вони не змушували своїх дітей займатися музикою. За гітару ми беремося тоді, коли цього хочеться самим малюкам. Головне, щоб їм подобалось і було ЦІКАВО, — завершує свою розповідь педагог-гітарист, якого таки недарма називають Найцікавішим.

Дарія ГОРСЬКА.

На знімку: чотирирічний Федір Федіна зі своїм педагогом.

До відома громадськості ПП «Торговий дім «Столичний» (м. Київ, вул. Івана Кудрі, 5)

має намір подати до Національної комісії регулювання електроенергетики України заяву про видачу ліцензії з постачання природного газу за нерегульованим тарифом за місцем здійснення заявленої діяльності по Україні.

Господарський суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) Постановою у справі №10/236 від 14.04.05 р. визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно Сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальність «Колос» (код 03770483), Полтавська область, Чорнухинський район, с. Білоусівка, р/р 26006100001623 в ПОФ АППБ «Аваль» м. Полтава, МФО 331605.

Ліквідатором призначено Купрієнка М. В. (ліцензія №783192 від 01.06.04 р.),

36003, м. Полтава, майдан Незалежності, 1-б, кім. 18; тел.: 508-067.

Господарський Суд Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) Постановою у справі №7/113 від 03.03.05 р. визнав банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру відносно Товариства з обмеженою відповідальністю «Агрофірма ім. Шевченка» (код 03770804), Полтавська область, Зіньківський район, с. Проценки; р/р 26008110107106 в ПОФ АППБ «Аваль» м. Полтава, МФО 331605.

Ліквідатором призначено Купрієнка М. В. (ліцензія №783192 від 01.06.04 р.): 36003, м. Полтава, майдан Незалежності, 1-Б, кім. 18; тел.: 508-067.

Постановою Господарського суду Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) від 30.05.2005 року за справою № 5/207Б визнано банкрутом Акціонерне товариство закритого типу «Кіровська автобаза» (86105, м. Макіївка, вул. Кірова, ЗКПО 01236058, рах. № 26004303050000 в Макіївському відділенні АКІБ «УкрСіббанк», МФО 335827) та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Геза Яніну Вікторівну (ліцензія: серія АА № 779261 від 16.09.2004 року; адреса: 83000, м. Донецьк, Главпоштамт, вул. Артема 72, а/с № 6).

Довіреність №01 від 01.02.2005 року, що видана Товариством з обмеженою відповідальністю «Видимо-Невидимо» на ім'я Журавльової Оксані В'ячеславівні, паспорт НС №158405, виданий Уманським УМВС України в м. Умань 18.10.1996 року, скасована з 23.02.2005 року.

Господарським судом Донецької області постановою №15/51 Б від 18.05.2005 р. признано банкрутом ДП «Підприємство комунальних котелень та теплових мереж» 86600, Донецька область, м. Торез, вул. Поповича, 22, р/р 26000302461525 в Філії «Відділення Промінвестбанку в м. Торезі», МФО 334282, код ОКПО 03365328 та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначений Лавриненко С. А, ліцензія 116286.

---

13 квітня 2005 року Господарським судом Миколаївської області (54009, м. Миколаїв, вул. Адміральська, 22) згідно Постанови по справі №14/431 визнано банкрутом Комунальне підприємство «Трикратське житлово-комунальне господарство» (Миколаївська обл., Вознесенський р-н, с. Трикрати, код ЄДРПОУ 30243747, п/р 260087169 в МОД АППБ «Аваль», МФО 326182).

Ліквідатором призначено Черепенко В. Г. (54017, м. Миколаїв, вул. Московська, 54-а, тел.: 47-34-63; ліцензія серії АА №140411 від 12.06.2002 року).

Ухвалою Господарського суду м. Києва від 23.05.2005 р. порушено справу №15/457-б про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Київспецкомплектгаз» (м. Київ, пр. Червоних Козаків, 23, код ЄДРПОУ 00157960).

Ухвалою Господарського суду м. Києва від 06.06.2005 р. розпорядником майна боржника призначений арбітражний керуючий Ульянчук Юрій Анатолійович, ліцензія серії АБ №116097 від 19.11 2004 р. (юрид. адреса: м. Київ, вул. Січневого повстання, 11-а, кв. 54).

Заяви кредиторів приймаються протягом тридцяти днів з дня опублікування.

Постановою господарського суду міста Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) від 27.04.2005 року по справі №15/333-б визнано банкрутом Товариство з обмеженою відповідальністю «Спецбуд-3» (04213, м. Київ, вул. Прирічна, 5, кв. 790. Код ЄДРПОУ 31288204).

Відкрита ліквідаційна процедура. Ліквідатором призначено ВАТ «Кримгаз».

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення за адресою: 95001, АР Крим, м. Сімферополь, вул. Училищна, 42-а.

ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПРОВЕДЕННЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ АКЦІОНЕРІВ АКІБ "УКРСИББАНК"

Шановні акціонери, Правління АКІБ „УкрСиббанк" повідомляє Вас скликання загальних зборів акціонерів АКІБ „УкрСиббанк".

Загальні збори акціонерів відбудуться в м. Києві 05 серпня 2005 року о дванадцятій годині за адресою: м. Київ, вул. Андріївська 2/12. Реєстрація учасників зборів буде здійснюватися за місцем проведення зборів з 11.15 до 11.45.

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Про Спостережну Раду АКІБ „УкрСиббанк".

Для участі у зборах акціонерам необхідно мати при собі документ, що посвідчує особу, представникам акціонерів - довіреність, оформлену відповідно до вимог чинного законодавства, та документ, що посвідчує особу.

Довідки за телефонами: (044) 537-49-09.

З повагою, Правління АКІБ „УкрСиббанк"
Затверджено Правлінням АКІБ «УкрСиббанк».

Господарський суд Черкаської області (18000, м. Черкаси, бульвар Шевченка, 307) ухвалою по справі № 14/2177 порушив справу про визнання банкрутом Колективного підприємства по будівництву «Маньківський райагробуд»: 20109, Черкаська обл. Маньківський р-н с. Поташ, вул. Українська, 1, код ЄДРПОУ 03587715, р/р 26005301340 в Маньківському відділенні №3323 ВАТ "Державний ощадний банк України", МФО 354637.

Введено процедуру розпорядженням майном та призначено розпорядника майна боржника ліцензованого арбітражного керуючого Олексенко Надію Вікторівну (м. Черкаси, вул. Енгельса, 172, кв. 16, ліцензія Міністерства економіки та з питань європейської інтеграції України від 04.06.2002 р. серії АА №250473).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом тридцятиденного терміну з дня опублікування оголошення.

Ухвалою господарського суду Херсонської області (73000, м. Херсон, вул. Горького, 18) від 06 травня 2005 року порушено справу №6/89-б-05 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Великоолександрівське ремонтно-транспортне підприємство», код ЄДРПОУ 03762650 (74100, Херсонська обл. с. м. т. Велика Олександрівка, вул. Ярмаркова, 11).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Старостенко Олександра Івановича (ліцензія АА №719881 від 04.03.2004 р.).

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування цього оголошення.

28.04.05 Господарським судом Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) порушена справа №15/72Б про банкротство приватного підприємства «Тайфа» (83030, м. Донецьк, вул. Жовтня, 24/6, п/р 2600900032900 в ДРУ АКБ Надра, МФО 334862), мораторій введено 28.04.05.

Розпорядником майна призначено Петренко Василя Тимофійовича, ліцензія №719787, адреса: вул. 25-річчя РККА, 6/1, м. Донецьк, 83000.

Згідно рішення зборів акціонерів (протокол №2 від 17.05.2005 р.) ВАТ «Кремзвент» (код ЄДРПОУ 05769975; 47020, с. М. Бережці Кременецького р-ну Тернопільської обл.), ліквідовується.

Вимоги кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня опублікування цього оголошення.

Ліквідаційна комісія.

До відома громадськості Приватне підприємство «МКС»

вул. 50 років, СРСР, 41-а, м. Кременчук, Полтавська обл., Україна, 39600

має намір подати до національної комісії регулювання електроенергетики України заяву про видачу ліцензії з постачання природного газу за нерегульованим тарифом за місцем здійснення заявленої діяльності по Україні.

Згідно рішення Загальних Зборів акціонерів Відкрите акціонерне товариство «Універс-Хуст» (код 00445475) ліквідується.

Претензії кредиторів приймаються протягом двох місяців з дня публікації за адресою: м. Хуст, вул. І. Франка, 76. Телефон для довідок: (03142) 4-33-27.

Постановою господарського суду Донецької області №27/1 Б від 26.05.2005 р. визнано банкрутом ВАТ «Очеретинський цегельний завод «Індустрія», ЗКПО 13534074, 86020, Донецька область, Ясинуватський район, смт. Очеретино, вул. Першотравнева, 1-а, р/рах. 26006198014891 в Донбаській філії ВАТ «Кредитпромбанк», м. Донецьк, МФО 335593.

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Вишневська Наталя Миколаївна, ліцензія №668268, Тел.: 8 (062) 348-60-62, (050) 755-86-25.

Постановою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) від 07.06.2005 р. в справі №Б-11/24 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру щодо відкритого акціонерного товариства «Долинська бавовнянопрядильна фабрика» (Івано-Франківська обл., м. Долина, вул. Обліски, 36, код ЄДРПОУ 05495851, р/р 260084599 в ІФОД АППБ «Аваль», МФО 336462).

Ліквідатором призначений арбітражний керуючий Андрієвський Сергій Олександрович (ліцензія АБ №116082 від 19.11.2004 р., Рівненська обл., м. Здолбунів, вул. Шкільна, 2-а).

З питань придбання активів банкрута (основні засоби, обладнання тощо) звертатися за адресою банкрута та тел.: (067) 126-22-21.

Ухвалою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) від 16.05.2005 р. порушено провадження у справі № Б-7/83 про банкрутство Долинського МКП «Комуненерго» (Івано-Франківська обл., м. Долина, вул. Грушевського, 26-Б, код ЄДРПОУ 31711345, р/р 260082737 в АППБ «Аваль», МФО 336462).

Ухвалою господарського суду Івано-Франківської області (76000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 16) від 25.04.2005р. порушено провадження у справі № Б-7/67 про банкрутство Вигодського СКП «Комуненерго» (Івано-Франківська обл., Долинський район, смт. Вигода, вул. Драгоманова, 6-б, код ЄДРПОУ 31711350, р/р 26000052540939 в Івано-Франківській філії «Приватбанк», МФО 336677).

Розпорядником майна по даних справах призначений Мартинюк Василь Миколайович (ліцензія АБ №216792 від 14.03.2005 р., м. Івано-Франківськ, вул. Південний бульвар, 42/9).

Вимоги кредиторів приймаються на протязі одного місяця з дня публікації цього оголошення.

Господарський суд Львівської області (79010, м Львів, вул. Личаківська, 81) 15.02.2005 р. у справі №6/365-8/177 постановив визнати Дочірнє підприємство «Текстиль» Закритого акціонерного товариства «Левтекс» (79068, м. Львів, вул. Лінкольна, 29-29 «А» (ЄДРПОУ 22411927). Розрахунковий рахунок № 2600700011319 в Шевченківському відділенні АКБ «Укрсоцбанк» в м. Львові, МФО 325019) банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором банкрута призначено арбітражного керуючого Кобельника Олега Сергійовича (ліцензія Міністерства економіки та з питань Європейської інтеграції України серія АБ №176025 від 19.05.2005 р., який проживає адресою: 81100, Львівська область, м. Пустомити, вул. Довбуша, 21).

Постановою Господарського суду Запорізької області (69001, м. Запоріжжя, вул. Шаумяна, 4) від 19.05.2005 р. у справі №25/97 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру Дочірнього підприємства «Пересувна механізована колона-120» Закритого акціонерного товариства «Запоріжжяводбуд» (код ЄДРПОУ 01036556), смт. Пришиб Михайлівського району Запорізької обл.; 72013, вул. Меліоративна, 1, р/р 26004500163 у Михайлівському відділенні банку «Україна», МФО 313366.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Серебрякова О. В., ліцензія АБ № 216759; 69035, м. Запоріжжя, пр. Маяковського, 11; тел.: 8 (061) 226-06-21; 8 (0612) 12-74-35.

Постановою Господарського суду Рівненської області (м. Рівне, вул. Яворницького, 59) №4/44 від 11 квітня 2005 р. визнане банкрутом товариство з обмеженою відповідальністю «Модуль ЛТД» (33000, м. Рівне, вул.Замкова, 26-а, код ЄДРПОУ 13971142, р/р 260021379 в РФ АППБ «Аваль» м. Рівне, МФО 333227, р/р 26002013054 в РФ АТ «Кредит Банк» (Україна) м. Рівне, МФО 333670) та відкрита ліквідаційна процедура.

Ліквідатором призначена Бокій Тамара Ананіївна (ліцензія серії АА №216804, 33000, м. Рівне, вул. Словацького, 4/6, к. 13).

Заяви поточних кредиторів приймаються протягом 30 днів з дня опублікування оголошення

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) ухвалою від 04.05.2005 р. порушив справу №5/80 Б про банкрутство Дочірнього підприємства Будівельно-монтажний поїзд №3 Закритого акціонерного товариства «Трест Донбастрансбуд», м. Артемівськ (84500, Донецька обл., м. Артемівськ, вул. Артема, 57; р/р 26003301625860 в Артемівській філії АКБ «Національний кредит», МФО 335708, код ЄДРПОУ 01380306) та ввів мораторій на задоволення вимог кредиторів.

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Чепеленко Анжеліку Михайлівну (ліцензія АА №668275 від 09.10.2003 р., 84500; Донецька обл., м. Артемівськ, вул. Леваневського, 164, кв.4, тел.: 3-78-89).

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації оголошення

Постановою господарського суду Львівської області від 05.05.05. по справі № 6/60-8/43 визнано банкрутом Підприємство «Мрія» Поморянського споживчого товариства (80760, Львівська обл., Золочівський район, смт. Поморяни, р/р № 260052365, у ЛОД АППБ «Аваль», МФО 325570, код ЄДРПОУ 30447286) та відкрито ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором по справі призначено арбітражного керуючого Хрипту Ігоря Васильовича (ліц. серії АБ №116133 від 23.12.04.), який проживає за адресою: 81100, Львівська обл., м. Пустомити, вул. Шептицького, 19.

Заяви кредиторів приймаються протягом 30 днів з моменту публікації оголошення.

Господарським судом Полтавської області (36000, м. Полтава, вул. Зигіна, 1) порушено провадження у справі №10/48 про визнання банкрутом Решетилівського комбінату комунальних підприємств (38400, с. Решетилівка, вул. Жовтнева, 18, Решетилівський район, Полтавська область, код ЄДРПОУ 03351562, р/р 26002300000169 в Решетилівському відділенні Ощадбанку №3186, МФО 331649).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Матлаш В. М. ліцензія 783130 від 25.05.04 р. (36034, м. Полтава, вул. М. Бірюзова, 96, кім 296).

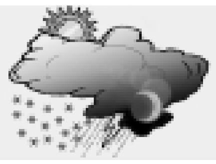
Претензії кредиторів та заяви приймаються у місячний термін з дня опублікування цього оголошення.

Господарським судом Дніпропетровської області (49600, м. Дніпропетровськ, вул. Куйбишева, 1-а, тел./факс: 478-863) ухвалою від 11.05.2005 р. порушено провадження у справі № Б 26/55/05 про банкрутство Товариства з обмеженою відповідальністю «ЛАН» (Дніпропетровська область, Новомосковський район, с. Левенцовка (код ЄДРПОУ 30764181).

Розпорядником майна призначено Романова Костянтина Валерійовича, ліцензія АБ № 216852 від 23.03.2005 р. (49064, м. Дніпропетровськ, вул. Алтайська, 51, корп.2, кв.12, конт. тел.: 8- 067- 632-72-48).

Претензії кредиторів приймаються протягом одного місяця з дня публікації.

19—20 червня на сході України пройдуть короткочасні дощі, грози; на решті території — без опадів. Температура вночі 19—20 червня — 8—14 градусів, 21 червня 12—17, вдень 23—28, на півдні місцями 30—32

■ НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

Весілля вже завтра

Ми особливо і не готувалися до нього: клопіт взяли на себе свати. Вони підключили усю родину, а куховаркою стала сестра свата, огрядна жінка невизначеного віку. Кухня заповнилася людьми, їжею, відрами, а попереду з великою мискою і переляканим обличчям йшла головна господиня, по-місцевому варилиха. Запанувала атмосфера неспокою і небаченого досі темпу і ритму.

На стіл поклали велику дошку з рибами. Ми з тіткою мили посуд, і відразу їх не помітили. Озирнулися тільки на запах, який потроху діставсь до нас. Тітчин син Юрко, відвертаючи носа, сказав, що риба смердить. Тітка, жінка тактовна, спочатку і сама, глянувши на ці створіння, подумала, що..., але ,придивившись ближче, із полегшенням (що так погано про чужих подумала) констатувала синові — вони ще не готові.

Мама влагоджувала господарчі справи, що з'явилися разом із сватами, Найголовніше — морозильна камера, яку нам по блату віддала директорка, зіпсувалася. Батьки мали з цього приводу предметну розмову, після якої виглядало: буде усім непереливки, не кажучи про тата. Бо була у мами одна слабинка — навпрочуд розвинений нюх — чула ще за три дні, як їжа мала псуватися. На цьому грунті у неї виникали справжні баталії з татом, який і після трьох днів після зіпсутості продуктів нічого негодящого у них відзначити не міг.

...На кухні щось коїлося: варилиху, червону-червону, вивели під руки, а на маму кидали неприємні погляди — мовляв, довела людину до нападу. З'ясувалося, мама занюхала ту рибу (вона, виявляється, була уже готовою!) і визнала, що до завтра без холодильника у таку немилосердну спеку рибка гигне. А господиня, притримуючись власних міркувань, дала вказівку робітницям прикрасити страву цитриновими скибками.

— Холодильника немає, а вони рибу красять, зовсім подуріли, — торочила мама.

Варилиху якось відлили, нашпигували пігулками від тиску, і вона знову зайняла керівну позицію біля столу. Але мама невгавала: никала і вишукувала страви, що виглядали на межі «життя» і «смерті». Мама, звісно, робила корисну справу, але робила це так...

Варилиху ще кілька разів відливали, і врешті при маминій появі вона починала спочатку червоніти, потім плакати і благати: заберіть її від мене!

Зайшло далеко за північ. Постало питання: хто буде вночі охороняти їжу? Після довгих диспутів зійшлися, що з нашого боку залишаються на варті два дядьки, а від сватів кілька жінок, серед яких весела пані Ганя, кульгава, але добродушна сільська жінка. Нічне завдання під кодовою назвою «Ковбаса» полягало у тому, щоб стерегти ковбасу в морозильній камері. А щоб вона не замерзла, щогодини відчиняти і вимикати струм.

«Вартові» скарб стерегли, жартували, а потім потомилися і поснули. Вночі кульгавій Гані здалося, що злодій краде ковбасу. «Стій, покажи, що в тебе є! —зарепетувала вона. — Дай-но я тебе обмацаю!» Дядько, а то був він, саме включав камеру, зі страху слухняно підняв руки вгору. Трохи прочумавшись, Ганя збагнула, що то свій, і від сорому ледь не згоріла. А наступного дня усі переповідали історію, як Ганя хотіла вуйка згвалтувати. Але ж ковбасу врятували! Проте наступного дня в самий розпал забави, коли всі відривалися на хустинках під «Сім-сорок», хтось таки її вкрав.

Мама довго коментувала цю подію, ой як довго! А потім забулося, бо мама з татом вже готувалися стати бабусею і дідусем.

Оксана ОЛЕКСІВ.

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

Повітряні кульки над Петрушками

У селі Петрушки Києво-Святошинського району відбулося перше в Україні свято дитячих мрій. Звісно, без допомоги не обійшлося: фонд «Дія» і Олена Зеленська, головний режисер свята, із справою впоралися блискуче.

Підготовка свята «На крилах мрій» почалася з того, що голова сільради Петрушок Юрій Михайлович Мальований передав місцевий старенький клуб у руки юної односельчанки Ганнусі. Вона гаяти часу не стала, а разом з малечею почала своєрідну гру: впродовж двох тижнів у чарівну скриньку писали діти свої мрії про те, що б вони хотіли зробити для рідного села. І бажання справдилися — в клубі з'явилися телевізор і відеомагнітофон, для дітлахів побудували сцену, запросили дитячі колективи, провели конкурс дитячого малюнку і написали у подарунок дві пісні про село Петрушки. Навіть Дід Мороз серед літа привітав усіх біля щойно посадженої ялинки. Свято не оминуло жодної дитини — завдяки віце-президенту фонду «Дія» Тетяні Володимирівні Гавронській, яка взяла на себе роль чарівниці, кожна дитина з малозабезпеченої сім'ї отримала подарунок за власним бажанням.

На гостинах у Петрушках побували Надія Ракітіна, директор першого дитячого каналу «Сонячний вітер», кіностудія «Фокус» з Тульчина, юна поетеса Ірина Палкіна та співачка Дарина Погребняк. Тепер у Петрушок з'явився побратим — місто Тульчин Вінницької області. Саме звідси на свято приїхали ансамбль гітаристів, дитяча кіностудія «Фокус».

Фото автора.

А кінець свята ознаменували 500 різнокольорових повітряних кульок, і на кожній написані дитячі мрії... Про комп'ютерний клас, танцювальний гурток і про Париж, про давно омріяний стадіон, про те, щоб батьки були здоровими, а у кожній родині було елементарне людське щастя...

Мрії прості. Але, на думку дорослих петрушківців, нездійсненні. Адже хіба можливо у сучасній Україні здобути добру освіту і висооплачувану роботу? Може, для жителів великих міст — так, а для селян? Спробуй, коли школа розташована в іншому селі, 80 відсотків сімей — малозабезпечені, й не тому, що не бажають працювати, а тому, що роботи для них немає... І якщо село за десять хвилин їзди від Києва має такі проблеми, то що ж казати про ті села, куди не досягають об'єктиви телекамер?

Сподобалося мешканцям маленького села Петрушки, де немає власної школи, будинку творчості та іншої «інфраструктури», їхнє маленьке свято. Сподобались і дитячі програми «Сонячного вітру», і фільми кіностудії «Фокус», і вірші юної Ірини Палкіної. А це свідчить про те, що меж для дитячої творчості немає. І кожний колектив зможе знайти своїх слухачів і в столиці, і в Петрушках. Як каже головний режисер свята Олена Зеленська, «кожну дитячу мрію можна здійснити з допомогою дорослих. Головне — щоб діти хотіли мріяти».

Можливо, через кілька років, коли учасники цього свята виростуть, їм легше буде втілювати в життя свої мрії. Але для цього знадобиться не один рік і не одне свято.

Ганна МАМАЄВА.

На знімку: найменший серед цих трьох (крайній праворуч) мріяв про машину «Нива». І отримав її! У нього вдома — ще дев'ятеро братів і сестер.

Героїчний трамвай

Наближається день народження запорізького трамвая. У липні 1932 року в Запоріжжі створили Трамтрест — міське трамвайне господарство, і вже першого дня трамвайники перевезли 10 тисяч пасажирів. Тоді на зупинках стояли величезні маси народу, всі хотіли покататися на незвичайному виді транспорту. Спочатку відкрили рух від Дніпрогесу до пл. Свободи, де курсували дев'ять вагонів, що ходили кожні 8 хвилин. Але навіть вони не могли впоратися з пасажиропотоком. І почали будувати другу чергу — від площі Свободи до Південного вокзалу-1.

Вступали в дію підприємства Запорізького індустріального комплексу: алюмінієвий комбінат, «Дніпроспецсталь», «Запоріжсталь», коксохімічний, феросплавний. Вони потребували багато робочих рук, тому й мережа трамвайних колій швидко зростала: з 22,8 км у 1932-му до 75 км у 1940 році. Кількість вагонів зросла з 9 до 115.

Та незабаром спалахнула війна... Вона не пощадила трамвайну мережу міста. Як тільки фашисти пішли, довелося відбудовувати майже всі трамвайні колії. Але шпал не було. Точніше, вони були — в районі села Біленького, у плавнях, лежали вузькоколійні шпали. У травні 1944 р. туди баржею доставили всіх запорізьких трамвайників (90 відсотків — жінки). Працювали у важких умовах: болото, хмари комарів, шпали носили на плечах на відстань 2—3 км, працівникам видавали по 500 г хліба і трохи картоплі. Загалом доставили до місця прокладання рейок, на Вознесенівську гору, сім тисяч шпал.

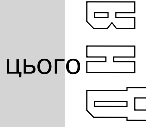
Водночас почали будувати тягову підстанцію. Силами заводів і трамвайників відновили 21 вагон. І вже 11 жовтня 1944 року відкрили трамвайну лінію Трампарк — Південний вокзал — завод № 470.

Поступово трамвайне господарство охопило майже всі центральні райони міста. А в 1949 році з'явився тролейбус. Він уперше вийшов по 12-кілометровому маршруту «Запоріжсталь» — вул. Хмельницького. До речі, перший тролейбусний парк був розташований на території «Запоріжсталі». Коли в 1962 р. побудували дамбу ім. Ленінського комсомолу, що з'єднала нову і стару частини міста, відкрили найдовший тролейбусний маршрут — №3, від вокзалу до Трансформаторного заводу.

Сьогодні в місті — 12 трамвайних, 15 тролейбусних маршрутів (довжина шляху відповідно 110,4 км і 101,5 км). На лінію щодня виходять 105 трамваїв і 136 тролейбусів і перевозять щорічно 2,5 млн. городян і гостей. Через багато причин нині запорізький електротранспорт вважають збитковим, але хочеться вірити, що так буде не завжди.

Ярослав ШЕВЧЕНКО.

Запоріжжя.

18 ЧЕРВНЯ

■ *1681 р. Народився Феофан Прокопович, церковний діяч і письменник.* ■ *1754 р. Закладено фортецю святої Єлизавети, з якої почалась історія Кіровограда.* ■ *1918 р. Загибель ескадри. Потоплено Чорноморський флот (щоб не віддавати за умовами Брестського миру).* ■ *1939 р. У Каневі відкрито пам'ятник Шевченкові на його могилі.* ■ *1955 р. У Москві вийшов перший номер журналу «Юность».* ■ *1959 р. На запорізькому заводі «Комунар» складено перший «Запорожець». (Серійно пішов з 1960 р.)*

Редактор номера Віталій ЖЕЖЕРА.

Редколегія:
Леонід **БРОВЧЕНКО,**
Анатолій **ГОРЛОВ,**
Сергій **ДЕМСЬКИЙ**,
Віталій **ЖЕЖЕРА,**
Іван **ІЛЛЯШ,**
Світлана **ПИСАРЕНКО,**
Віталій **СУДДЯ.**

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Засновник — Верховна Рада України

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання— КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка)

українською і російською мовами.

Передплатні індекси:
для фізичних осіб — 40224, 08775.
для підприємств і організацій — 60955.

Передплатна ціна:
для фізичних осіб — 3,30 грн. та 2,00 грн.
для підприємств і організацій — 6,00 грн на місяць.
Ціна в роздрібній мережі — договірна.

Загальний тираж 159037.

СПДФО Гайденко В. І. (Друкарня «Нормальные цены») 61068, м. Харків, вул. Тарасівська, 2а.

Зам. 228

ВАТ «Видавництво «Вільна Україна» 79026, м. Львів, вул. В. Великого, 2.

Зам. 339

ВАТ «Видавництво «Київська правда» 04136, м. Київ, вул. М. Гречка, 13.

Зам. 2225

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

☎ ТЕЛЕФОНИ:

для довідок —	454-84-92;
телефакс —	234-72-54;
відділ реклами —	449-72-53, 454-81-34, 454-81-44;
телефакс —	449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — **загальний**

reklama@golos.com.ua — **відділ реклами**

let@golos.com.ua — **відділ листів**

foto@golos.com.ua — **відділ ілюстрацій**

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

Internet: http://uamedia.visti.net/golos